

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

EDITORIAL STAFF

Communications relative to subscription should be addressed to

R. SCHAAFSMA,
524 Henry Ave., S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos

Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer,
Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok,
Rev. G. Lubbers, Rev. J. Vander Breggen,
Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to

REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XII, No. 20 Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

AUGUST 1, 1936

Subscription Price, 2.50

MEDITATION

Let Thy Work Appear

Let Thy work appear unto Thy servants, and Thy glory unto their children. And let the beauty of the Lord our God be upon us; and establish Thou the work of our hands upon us; yea, the work of our hands establish Thou it.

Ps. 90:16, 17.

Song in the night!

And, apparently, also of the night!

Yet, sung by the children of the day, with, at least, the imperishable hope of dawn, of *the Dawn*, in their breasts, a hope that has respect to and evermore clings to the Promise

Such is this mournful song of the desert.

Groan of hope!

Thy work!

Let it appear unto Thy servants!

Yet, is not all that appears the work of the Most High? Did He not call the things that were not as if they were, and were not the things that are seen divinely and mysteriously formed where things did not appear? And does not He sustain and move and control and govern all things that are in the heavens and that are in the earth?

Why, then, this prayer?

It is He, Whose work appears when every morning the sun rises in the east, driving away the night and flooding the earth with its golden light; it is He that sends her on her way rejoicing through the heavens, that bids to hasten to her setting, causing the shadows to grow longer and, presently, the night to spread its dark wings over a toil-weary world; it is He that studs the firmament with myriads of twinkling beauties, scattering them lavishly and with apparent carelessness as if to display His inexhaustible riches, yet determining with minutest exactitude for each one of them its time and place and knowing and constantly calling them all by name. He it is, Whose work appears, when soft spring zephyrs cause

the ice and snow to melt, when woods and fields are garbed in new garments of green, when the birds rejoice and sing and mate and build their nests. He covers the heavens with clouds and satisfies the thirsty land with rain; He sends the swift lightning on its flashing path and causes the thunder to roll through the heavens

How marvellous are Thy works, o Lord! With wisdom Thou hast made them all!

The whole earth is full of His glory!

Everywhere, in the heavens and on the earth, in the east and in the west, in the north and in the south, His work appears!

Why, then, this prayer that His work may become manifest to His servants?

Or is it not also His work that appears in all the affairs of men? Does not He govern the mind and heart, the work and the way of every rational creature? Is it not the Lord that reigns over the just and over the unjust, so that no creature moves contrary to His decree? And does He not send the evil as well as the good, the bitter as well as the sweet, sorrow as well as joy, poverty as well as riches, adversity as well as prosperity, sickness as well as health, war as well as peace; the song of joy but also the cry of anguish, life but also death?

Where, then, could you turn without beholding the work of the Lord?

And yet, there is, in the midst of all these *works*, manifold in their riches of power and wisdom divine, *one work*, for the appearing of which the servants of Jehovah long and sigh and pray, which they long to see and the hope whose realization fills the hearts with gladness in the present night of sin and death. It is the work which He performs throughout the ages, the work to which all His works in heaven and on earth are subservient, the perfecting of which they must serve; it is the work for His servants, the work of salvation, the realization of His eternal Kingdom and perfected covenant in Christ Jesus, our Lord. Of this work of Jehovah His servants know, not through the things that do appear and are seen, but through the Promise of the Gospel, delivered unto His servants from the very beginning of

the world, and ever since repeated by the Word of God through dream and vision, through type and shadow, through the words of the prophets in whom was the Spirit of Christ. It is the work that was centrally realized in the fulness of time, when the Word became flesh and God tabernacled with Man, when He descended into the lower parts of the earth and through Him God was reconciling the world unto Himself, when He raised Him from the dead and gave Him glory and power, exalting Him at His right hand, and when He gave Him power to shed forth of His Spirit upon all flesh, sending us the Comforter that will abide with us forever! . . .

It is for the appearance of that work that the servants pray in the song of Moses, the man of God!

It is for the appearance of that work that the Church of God in the world longs and prays throughout the ages. For, even in the new dispensation that work has not fully appeared. It appeared for a moment, in the fullness of time, in the incarnation, the cross, the resurrection, only to disappear again in the heavens. And it must yet appear, when He shall come again and shall be manifested in all the power and glory the Father gave Him and His.

That is *the work*, the one, mighty, marvellous work of Jehovah!

And all His separate works in time concentrate around that one work and must be conducive to its realization!

When that work appears the beauty of the Lord God is upon us, and His glory is upon the generations of our children. For, His glory is the radiation of His divine majesty. He is infinitely great in power and wisdom; He is the mighty Sovereign that has dominion over all and performeth all His good pleasure in order to finish His work. And the beauty of Jehovah is the loveliness of His perfect goodness, revealed in His grace unto His servants.

And when *the work* of God appears unto His servants, He reveals to them His glory and He makes them reflections of His beauty.

Then they may rejoice in His power and dominion, whereby He causes all things to work together for the perfecting of His covenant and Kingdom eternal.

Then they taste that Jehovah is good and that the beauty of His lovingkindness is upon them!

Then His lovingkindness is more to them than life!
O Lord, let Thy work appear!

Let it *appear*!

Always that work is there, whether it appears or not.

Uninterruptedly it continues, and nothing ever happens in heaven or in earth or in the darkness of the pit, that thwarts or interferes with that work of the Lord. For, the Worker of that work is Jehovah!

It does not advance by leaps and bounds, but steadily, constantly. It is not wrought, as far as Jehovah is con-

cerned, in the way of a struggle with powers and enemies that threaten to frustrate His purpose and to destroy His work; but even through the means of these powers of darkness and through the agency of His enemies. Neither does His work consist in this that He repairs what the enemy marred, for never there was an enemy that interfered with His marvellous work. Constantly, uninterruptedly, irresistibly, He advances and perfects His work, from the first dawn of light upon a chaotic world until the eternal brightness of the coming day . . .

Jehovah works His work throughout the ages of history, pressing every creature and every power into His service for the perfecting of it.

Through men and angels, through the righteous and through the wicked, through individuals and through the nations of the world, in the palace of the mighty rulers of this world and in the hovel of the forgotten poor, through prosperity and through adversity, through peace and through war, through righteousness and through unrighteousness, through earthquakes and pestilences, the Most High advances to complete and perfect His work.

And all creatures, rational or brute, willingly or in spite of themselves, are His servants.

But this work of Jehovah does not always appear unto His servants!

And it does not perfectly appear until all is finished, in the Day of the Lord!

The footprints of Jehovah, as He advances through the ages of history, cannot always be traced, and frequently are lost out of sight. Often He is a God that hideth Himself. And times there are when it would seem as if Jehovah abandoned the work of His hand, had forgotten His Promise unto His servants and relinquished His purpose; times when the powers of darkness seem to triumph and the cause of God's covenant suffers defeat; when the Church well-nigh perishes and the forces of iniquity swallow her up; times, when the beauty of Jehovah does not appear upon His servants, and when the glory of the Lord is lifted upon from the generations of their children . . .

Times to groan in hope that is not seen at all!

O Lord, let Thy work appear!

Thus it was with the Church in the desert as it sang this mournful song of hope in the night!

O, indeed, there was the Promise! Had not Jehovah established His covenant with Abraham, Isaac and Jacob, for an everlasting covenant, to be a God unto them and to their children in their generations forever? Had not His work appeared unto their fathers and had He not saved them out of all their troubles. And had He not promised them an everlasting possession in the land flowing with milk and honey? Had they themselves not seen His work, when He delivered them upon their cry from the house of bondage and led them out with a

mighty hand? O, how his glory had been upon them, and how the beauty of the Lord had been reflected in them! Had they not heard His voice at the Mount and had He not confirmed His covenant with them at Sinai? Had they not seen His glory in the Rock that yielded water to quench their thirst and that "followed them"; and had they not been nourished with the bread that fell down from heaven?

Had He not guided them by the cloudy pillar by day and by fire through the night?

O, the beauty of the Lord their God had been upon them!

His glory upon them and their children had been witnessed by all the nations!

The Church had tasted that the Lord is good!

And now?

They perished in the desert! Destruction and wrath carried them away as with a flood! This is what they saw of the work of Jehovah upon them, His servants: "Thou turnest man to destruction and sayest, Return, ye children of men. For a thousand years are in thy sight but as yesterday when it is past, and as a watch in the night. Thou carriest them away as with a flood; they are as a sleep; in the morning they are like grass which groweth up. In the morning it flourisheth and groweth up; in the evening it is cut down and withereth. For we are consumed by thine anger and by thy wrath are we troubled. Thou hast set our iniquities before thee, our secret sins in the light of thy countenance. For all our days are passed away in thy wrath; we spend our years as a tale that is told. The days of our years are threescore and ten; and if by reason of strength they are fourscore years, yet is their strength labor and sorrow, for it is soon cut off and we fly away. Who knoweth the power of thine anger? even according to thy fear, so is thy wrath!"

Where, then, was the work of God?

It was completely covered by the thick clouds of evil that had lowered upon Jehovah's servants!

How could the eternal glory and beauty of the Lord appear in these few days of threescore and ten or fourscore years, that were spent in God's wrath? How could the work of Jehovah become manifest through all this consuming wrath and hot anger?

The work of God was hid, and often is hid from His servants in the world!

And yet, there is the promise!

And in the darkness of the awful night, when forces of iniquity seem to swallow up the people of God, when God's own wrath appears to consume the Church of His love, when it seems that deliverance is impossible, that God hath forgotten to be kind, His servants cling to that promise

They groan in hope!

Thus it was on darkest Golgotha, when floods of divine wrath swallowed up the Servant of Jehovah and the glory and beauty of Jehovah was hid behind the darkness of the accursed tree. There was resurrection-hope even in that awfulest of all outcries ever heard in this world: "My God, my God, why hast thou forsaken me?"

And thus it is always!

Hence, the prayer of Jehovah's servants, their song in the night, their groan of hope!

Return, O Lord, how long? Let it repent thee concerning thy servants! O satisfy us early with thy mercy; that we may rejoice and be glad all our days. Make us glad according to the days wherein thou hast afflicted us and the years wherein we have seen evil

Let thy work appear!

Let it be manifest unto thy servants. Give us grace always to behold thy work, on us and on our children, in all our present way, dark and dreary though it may be. For, therein is our soul satisfied. Therein do we rejoice, whatever betides. If only we may behold the beauty of the Lord upon us, all is well!

And let it appear in its final realization!

Let it be done, for us and for our children, from age to age, whatever the way of its realization may be.

Until it shall be perfected.

And appear in eternal glory!

Then may also our work be established!

And then there is reason for the prayer: and establish thou the work of our hands upon us; yea, the work of our hands establish thou it!

For, when the beauty of the Lord is upon us and His glory is upon our children, when His work appears, His work throughout the ages, the one work of the realization of His eternal covenant; and when, in that work which He perfects, we may call ourselves His servants by His grace, the work of our hands is the work *in the Lord*, the work which He works through us, so that we may be His collaborators, His willing servants and our work may be in the service of the cause of His Son! . . .

Outside of that work nothing shall be established!

And there is neither room nor reason for the prayer that the work of our hands may be established, when it is merely work of *our* sinful hands, conceived and accomplished in enmity against God. The world passeth away and the lust thereof. And all that is not of the Father but of the world, all the lust of the flesh and pride of life and lust of the eyes, shall perish!

But they that do the will of God abide forever!

And their work shall be established!

Forever and ever!

H.H.

De Armen Van Geest

De begrede van Jezus! De allervolmaakste predikatie die ooit gepredikt werd! Het eeuwige Evangelie in het klein!

Zalig, zevenvoud zalig, zijn zij die hooren en doen deze woorden van Jezus, den Koning van het koninkrijk der hemelen.

Want we hebben het hier te doen met een Koning die Zijn wet afvaardigt. Doch, het springt direkt in het oog, hoe geheel anders is die wetafvaardiging van Jezus dan alle andere gedoe van koningen en keizers der aarde. Jezus doet meer dan net maar de woorden van Zijn wet in een boek afschrijven en dienaars aanstellen tot handhaving dier wetten. Dat helpt toch niet. Als er niets anders geschiedt dan zijn we nog ongelukkig, want wij zijn van jongs aan wetsovertreders. Dat is onze naam. Neen, Jezus doet anders. Hij neemt de wet van den God des hemels en der aarde en Hij schrijft haar in onze harten. En als Hij ons dan ziet, als Hij Zijne discipelen dan ziet met die wet van God in 't diepste hart, dan, ja dan hooren we Zijn liefelijke stem die ons toeroept: Zalig, mijn kind, zevenvoud zalig zijt gij, want gij draagt nu de heil'ge wet, die God den sterv'ling zet; in 't binnenst ingewand.

Doch daar moet meer gezegd. We haasten ons dan ook om hier aan toe te voegen, dat Jezus Zelfs eerst en dan centraal en plaatsvervangend die wet in Zijn binnenste droeg. Dat Hij en Hij alleen het volmaakte antwoord der gehoorzaamheid en der liefde gaf op den rechtvaardigen eisch van Vader. En dat kostte Hem Zijn dierbaar leven. Om dat antwoord te geven in onze plaats, om die der gehoorzaamheid te vervullen ging Hij den eeuwigen dood in en doorstond alle helsche folteringen. En dat deed Hij plaatsvervangend voor allen, die de Vader Hem schonk.

En dan, wanneer Hij gaven ontving tot der menschen troost, dan geeft Hij ons Zijn eigen gehoorzaam en lievend leven in het diepste hart door Geest en Woord. En als de Heiland dan zoo op Zijn volk terneerziet, gezeten op den berg in het zonnig Galilea, dan roept Hij het uit: Zalig, zevenvoud zalig zijt gij, o Mijne schapen, want Ik woon nu in het binnenste van u: nu is vervuld hetgeen de profeten geschreven hebben: "Maar dit is Mijn verbond, dat Ik na die dagen met het huis van Israel maken zal, spreekt de Heere: Ik zal Mijne wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven: en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn."

Dat is vervuld in Jezus en Zijn Koninkrijk. En daarvan spreekt Hij in de bergrede.

En dan begint Jezus om ons die Koningskinderen te schetsen uit een zevenvoudig oogpunt in deze zeven zaligsprekingen. Het zijn keer op keer dezelfde personen

die Jezus beschrijft. Het zijn Zijn schapen die hier op aarde de wet des Heeren in het hart hebben.

Er is dan ook een schoon verband waar te nemen. En dan wel allereerst in de reeks van de zeven zaligsprekingen als zoodanig. Het valt direct in 't oog, dat ze gelijken op elkaar als zoovele droppels water wat den vorm aangaat. Telkenmale een beschrijving van Zijn onderdanen, tezamen met de reden van hun zaligheid. Ten tweede, is er verband tusschen de een en de ander. De eerste roept om de tweede en zo voort. Die arm van geest zijn, treuren daarom ook en schrijden voort in een zacht, teeder gemoed, dat hongert naar de gerechtigheid, en zo voort. Er is een schoone eenheid en volheid op te merken in de beschrijving van christen. En, ten slotte, daar is ook verband in de zaligsprekingen op zichzelf. Het zijn juist de armen van geest die rijk zijn in hun bezit van het koninkrijk der hemelen. Hun toestand die telkenkeere beschreven wordt past bij den rijkdom die de reden is van hun zaligheid. En bij alle verklaren van de zaligsprekingen dient daarop gelet te worden.

Staan we dan stil bij die eerste zaligspreking en zien we, dat *Thema: De armen van geest zalig zijn.*

I. Wie ze zijn; en

II. De reden hunner zaligheid.

I. Wie ze zijn.

Zij zijn arm van geest. Wat mag dat toch wel beduiden? Het woord, dat hier vertaald werd door arm, komt van een werkwoord, dat in het klassieke Grieksch beteekende: door en door bevreesd te zijn en daarom zichzelf bevreesd te verbergen, terwijl vaak de idee verbonden werd aan een rondzwerven in namelooze ellende. Zoo zien we dan ook hoe in het Bijbelsche Grieksch dit woord gebruikt wordt voor armoede.

Nu zijn de discipelen van Jezus arm van geest. De vorm van deze woorden duiden aan in welk opzicht deze menschen arm zijn. Ze zijn, namelijk, arm ten opzichte van hun geest. Daarom moeten we in de tweede plaats vragen: wat is de beteekenis van den geest des menschen? Wat houdt dit in? Hier zal het noodzaak zijn om scherp te onderscheiden. En dan willen we eerst uwe aandacht wijzen op het feit, dat de geest des menschen de inblazing des Almachtigen is. God deed tweeërlei toen Hij den mensch schiep. Hij formeerde zijn natuur uit de aarde en blies in zijn neusgaten den adem des levens en zoo werd de mensch tot een levende ziel. De natuur is uit de aarde gevormd, doch de geest is door de inblazing gevormd. En juist dit laatste is het wat de mensch onderscheidt van het dier. Alleen van den mensch staat het opgeteekend, dat de Heere in Hem blies den adem des levens. En daardoor is de mensch en niet het dier beeldrager Gods. En de kostelijke inhoud van dat geest-zijn van den mensch; de rijkdom van dat beeld Gods lag hierin, dat hij God kende in liefde, Hem wilde met zijn begeervermogen en dus in heiligheid des levens voor Hem wandelde en met alle krachten zich toeleigde om voor

Hem te arbeiden in gerechtigheid. Het is de zijde des menschen die op God is aangelegd. Het is dat hooge in den mensch, waardoor hij God moet bezitten in zijn diepste hart om gelukkig te kunnen zijn. Dat is zijn geest-zijn. Door zijn geest-zijn zijn twee dingen mogelijk. Hij kan rusten in God en zalig zijn; doch als hij in arren moede zich tegen God gaat keeren, dan kan hij ook schreeuwen in wanhoop en een helsch leven leven. Dat zit vast aan zijn geest-zijn. Dat kan een dier net niet.

Nu is de mensch door de zonde doodarm geworden ten opzichte van zijn geest vooral. Arm van geest te zijn wil niet zeggen, dat men een stuk van zijn geest verloor, doch dat men den geestelijken, hemelschen, materieelen inhoud van het beeld Gods verloor. Dit aan de eene zijde. En aan de andere zijde, dat men de formeele zijde behield, met den inhoud van onkunde en verregaande dwaasheid en duisternis, onheiligheid in alle vuiligheid en kromheid met ongerechtigheid. Dat is een mensch die arm is ten opzichte van zijn geest.

Nu is dat waar van elk menschenkind uit een vrouw geboren. En daarom rijst de vraag: spreekt Jezus hier dan de heele wereld zalig? En dan moeten we weer verder onderscheiden.

En dan zouden we allereerst willen zeggen, dat het volkomen waar is en dat we dat geduriglijk moeten prediken, dat, namelijk, de geheele wereld arm is van geest. Daar gaat niets af. Alle menschen hebben hun geest behouden en dat wordt tot in der eeuwigheid niet anders. Tot zelfs in de hel toe is het juist en vooral de geest des menschen die vreeselijk zal lijden. Formeel blijft het beeld Gods eeuwiglijk hen bij. En kunnen zij niet kwijt worden. Omdat het tot het wezen van een mensch behoort om op God aangelegd te zijn. En dit zal juist de eeuwige armoede zijn, dat waar al die menschen zoo geschapen waren, dat ze God moeten hebben om gelukkig te zijn—ze die God toch moeten derven. Dat ze van God compleet vervreemd zijn. Dat is de hel in de hel en de eeuwige armoede dier ongelukkigen. Door en door bevreesd, met de verschrikkingen van den eeuwigen dood bevangen, gillen zij hun wee uit, terwijl ze niets zullen hooren, dan de akelige weerklank van 't roepen. O God erbarm U onzer!

En die armoede kunt ge nu alreeds heel duidelijk zien. De menschen in de wereld zijn gelijk aan Koningskinderen, die nu in de modder zich wentelen. De geestelijke ziel van den mensch kleeft aan klei en zilver en goud en eten en drinken, inplaats van aan God. De zoon des Vaders eet zwijnendraf. Hij tracht de leegte van zijn wezen te vullen met dwaasheid, vuilheid en krommigheid. De mensch op God aangelegd gaat naar de hel. Ik vraag u in allen gemoede: is de mensch niet arm van geest? Hij is doodarm.

En toch heeft Jezus hier niet alle menschen op het oog. Dat is heel duidelijk. Dat ligt geheel aan de oppervlakte. Laat ons er eerst op letten, dat geheel het verband onderwerpelijk is. Het gaat over den mensch zooals hij van binnenuit leeft. Daarom kan Jezus straks ook zeggen: Zalig zijn zij die treuren en die honger en dorsten. Hij heeft menschen op het oog, die de armoede van hun geest *ervaren* en *toestemmen*. In de tweede plaats, zou het ook strijden tegen de geheele Schrift. Wel duizendmaal staat er in de Heilige Schrift, dat de goddeloozen juist niet zalig, rampzalig zijn. Staat er ook niet in Gods Woord, dat Hij, dat is, God, de goddeloozen haat en zeer grimmig is tegen Zijn wederpartijder? Neen, alle menschen die arm van geest zijn en zich trachten te handhaven tegenover God zijn niet zalig. Jesaja zegt: De goddeloozen zijn gelijk een voortgedrevende zee: ze kunnen niet rusten; en ze werpen slijk en modder op. De goddeloozen, zegt mijn God, hebben geen vrede. En dezelfde Jezus, die hier zijn discipelen zalig noemt, riep uit over de Schriftgeleerden, wee, eeuwig wee.

Neen, de Heere Jezus bedoelt hier, alle degenen die geleerd hebben, dat ze arm van geest zijn. Er zijn lichtstralen van Gods licht in hun hart gevallen; ze hebben den Heiligen Geest ontvangen die hen wederbaarde en de liefde Gods in het hart stortte; die hen bekeerde en Gods heil deed zien. Doch bij al dat licht en bij al dat heil leerden ze ook zichzelf kennen als allendige zondaren. En door die zelfkennis roepen ze het dagelijks uit: Wat ben ik toch doodarm aan God! Ik heb een begeerte in het diepste hart om Hem welgevallig te zijn, doch ik zie een andere wet in mij, de wet der zonde, die strijd tegen mijn wedergeborene ziel en mij gevangen neemt. En nu, terwijl ik Hem wil welbehaaglijk zijn, die mij wederbaarde, merk ik toch, dat ik slechts een zeer klein beginsel heb van de nieuwe gehoorzaamheid van Jezus; en merk ik ten tweede, dat er veel ongehoorzaamheid in mij overig is.

Dat soort van menschen hebben geleerd om naar God te honger en te dorsten, doch merkten tevens, dat hun ziel vaak kleefde aan het stof. En roepen ze: Wendt, wendt mijn oog van d'ijdelheden af! Ik ben vleeschelijk. verkocht onder de zonde! Hoe kleeft mijn ziel aan 't stof, ai zie mijn nood!

En, laat ons het nooit vergeten, allen die zoo gesteld zijn, zijn zalig. Dat soort menschen zijn schatrijk, al klinkt het nog zoo tegenstrijdig.

Dit zullen we nagaan, als we letten op:

II. De reden voor hun zaligheid.

Ze zijn zalig in één woord, want hunner is het Koninkrijk der hemelen.

Dat koninkrijk wordt in de Heilige Schrift door verschillende namen aangeduid. In Matt. 16:28 wordt het genoemd het Koninkrijk van Christus; in Matth. 6:33 wordt het geheeten het Koninkrijk van God; en in Matth. 3:2 het Koninkrijk der hemelen. En toch moeten we

wel verstaan, dat het hetzelfde Koninkrijk is, dat zoo verschillend genoemd wordt, want in Ef. 5:5 wordt dit Koninkrijk aangeduid door twee namen tegelijk en genoemd het Koninkrijk van Christus en van God en dat in één adem. Wat we in die verschillende namen dan ook zien is hetzelfde Koninkrijk uit verschillende oogpunten. We zullen die verschillende oogpunten even aanstippen.

Het is het Koninkrijk van God, allereerst, omdat Hij de groote Koning is die boven alles troont wat leeft en adem heeft en bestaat. Hij heeft alles geschapen en Hij is ook, als de Drieëenige God, de Herschepper van het heelal, zoodat straks een luisterrijk koninkrijk zal pralen, hetwelk slechts één groot doel heeft, om, namelijk, de deugden van God te verkondigen. Hij heeft dan ook dat Koninkrijk Zich van eeuwigheid gedacht en dat met inbegrip van alles wat tot dat Koninkrijk behoort. Als het straks willend door Hem daar terneder gezet wordt, dan hebben we daarin niets anders te beschouwen en te aanschouwen dan de eeuwige gedachten van Gods Vreeverbond. En van eeuwigheid heeft God Zich in dat Koninkrijk vermaakt. Dat is de algemeene gedachte. Het is het Koninkrijk waarvan God de groote Koning is.

Doch het is ook het Koninkrijk Gods, omdat in dat Koninkrijk alleen Zijn wet geldt. De wet des Heeren HEEREN is de grondwet en Constitutie van dat Koninkrijk. Alle willen en begeeren, alle handelen en actie, alle lieven en loven, alle leven en beweging in dat Koninkrijk is alleen uiting van den wil Gods. God zal op dat Koninkrijk allen Zijn stempel zetten. Het zal al een Goddelijk karakter dragen. Want Zijn wet zal alles beheerschen. En dat willend. Alle schepselen: menschen, engelen en dieren en planten en alle elementen, zullen gaarne naar Hem heen gaan, het zij bewust of onbewust.

Ten tweede, wordt datzelfde Koninkrijk aangeduid als het Koninkrijk van Christus. Dit is geen ander Koninkrijk, doch hetzelfde als het Koninkrijk Gods. Alleen het oogpunt is verschillend. De Drieëenige God heeft van eeuwigheid gewild, dat dit Koninkrijk aan Zijn hart zou liggen door Christus Jezus, den Eerstgeborene. Daarom zegt God: Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, den berg Mijner heiligheid. Jezus is de groote Koning die tot ons komt in 's Heeren naam. Hij is van eeuwigheid af gezalfd geweest voor dit Koningschap en als God dien eerstgeborene in de wereld brengt, zegt Hij: En dat alle engelen Gods Hem aanbidden. Hij is de groote Onder-Koning van God.

En dit leidt ons als vanzelf tot het antwoord op de vraag, wie toch wel vergund zal worden om onderdaan van dat heerlijk Goddelijk Koninkrijk te worden. Want we weten het allen wel: niemand is onderdaan van dat Koninkrijk van nature. Neen, we zijn rebellen geworden. In arren moede hebben we God een scheidbrief gegeven en sindsdien zijn we den Vorst dezer eeuw toege-

vallen. En dat is onze zonde. Hij had ons in den hof gezet om in aardschen zin onderkoningen te zijn van God en te regeeren over alle de werken Zijner handen. Doch toen wij zoo grootelijks tegen hem overtraden heeft Hij ons van den troon ter aarde nedergeworpen en nu liggen we en wentelen ons in het slijk der zonde en der ongerechtigheid.

Doch de Heere handhaafde Zijn Trouwverbond, hetwelk Hij zich voorgesteld had van eeuwigheid. Het was Gods doel niet om alle dingen te vergaderen in een aardsch koninkrijk met den eersten Adam als hoofd. Adam met de schepping kon, staande in het paradijs slechts beeld zijn van een beteren Adam die komen zou: Jezus Christus, den Zoon van God. Daarom moest de eerste Adam plaats maken voor den tweeden. En aan Hem, aan Jezus wordt het Koninkrijk geschonken om onderKoning onder den Drieëenigen God te zijn. Daarom wordt het geheeten veelal in Gods Woord: het Koninkrijk van Christus. Hij zal regeeren van zee tot zee en van den rivier tot aan de einden der aarde. En over wie? En dan is er slechts dit ééne antwoord: allen die van Christus zijn. Alle de schapen van den goeden Herder, die Hem van den Vader geschonken zijn. Die zal Hij nooit verliezen, doch door en langs een weg van namelooze ellende voor Hemzelf, brengt Hij alle die schapen naar de eeuwige stal, daarboven bij God. En als de laatste uitverkorene zal toegebracht worden, dan zal dat Koninkrijk van God, dat ook tevens het Koninkrijk van Christus is, in al zijn luister pralen. Het zal een kostelijk Koninkrijk zijn.

En dat brengt ons als vanzelf tot de derde benaming: het Koninkrijk der hemelen. Dat duidt aan het karakter, de kwaliteit ervan. Daarom zeiden we zooeven, dat het in al zijn luister zal pralen, dat het een kostelijk schoon Koninkrijk is. Want het is Hemelsch. Dit duidt aan, dat het hoog boven het aardse schoone verheven is. Laat ons toch nooit vergeten, dat alles hier beneden slechts aardsch is. En nu is het wel waar, dat deze aarde ook schoon is, doch het is even waar, dat ze slechts de voetbank is van de voeten Gods. De glorie van Gods Hoofd schittert in den hemel. En daarom is de hemel schooner en kostelijker dan de aarde. En nu is dat Koninkrijk der hemelen zoo kostelijk, dat het genoemd wordt naar de plaats waar God Zijn troon sticht. Het is hemelsch van aard, karakter en kwaliteit. En deze gedachte sluit zich schoon aan bij het Woord Gods dat den Koning beschrijft als den Heere uit den hemel.

Dat Koninkrijk is zoo hemelsch heerlijk, dat Paulus geen woorden kan vinden om de heerlijkheid ervan te beschrijven. Hij zag en hoorde onuitsprekelijke dingen. Ook is er nooit een oog geweest dat zag, of een oor dat hoorde, noch is het opgeklommen in eens menschen harte, wat God bereidde in dat heerlijk Koninkrijk voor alle de onderdanen van Koning Jezus. Het is onuitsprekelijk schoon. Hier weidt mijn ziel met een verwonderend oog.

Nu dan, dat Koninkrijk van God, gegeven aan Christus om er Koning over te zijn; Dat Koninkrijk dat hemelsch is, het wordt alles gegeven aan de discipelen van Jezus. En dat is juist het Evangelie. De blijde mare van verlossing en zaligheid. Voor armen van geest.

Dat Koninkrijk kan niet verdiend worden. Al zou iemand ook al het goed van zijn huis willen geven voor een plaatsje in dat Koninkrijk, men zou hem ten eenenmale verachten. Het kan ook niet. Ingang in dat Koninkrijk is alleen voor volmaakt rechtvaardigen. Hetzij dan dat zij van zichzelf geheel rechtvaardig zijn of hetzij dan dat zij rechtvaardig gemaakt worden . . . rechtvaardigen zijn het alleen die door de poorten van die stad Gods zullen binnentreden. Luistert slechts: "Wie klimt den berg des Heeren op? Wie zal dien Godgewijden top, voor 't oog van Sion's God, betreden? De man, die rein van hart en hand, zich niet aan ijdelheid verpandt. En geen bedrog pleegt in zijn eeden.

Neen, de ingang in dat eeuwige, hemelsche Koninkrijk is niet te verdienen door ons, doch het is verdiend door Jezus Christus voor ons. Hij heeft het burgerschap in dat Koninkrijk verworven door Zijn lijden en dood en verrijzenis. En Hij heeft het verdiend voor alle degenen die Hem van den Vader gegeven zijn. Voor hen kwam Hij in de wereld om hun aller Hoofd te zijn en Borg. Voor hen is Hij gestorven, na onnoemlijk veel voor hen geleden te hebben. Voor hen is Hij opgestaan. Want de Schrift zegt, dat Hij overgeleverd is om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardigmaking. Toen Jezus verrees zijn wij met Hem opgestaan als volmaakt rechtvaardigen. De verrijzenis van Jezus is centraal de opstanding van de gemeenten der uitverkorenen. En als wij door het geloof Hem ingelijfd worden, dan krijgen wij ook daadwerkelijk deel aan de rechtvaardiging der zielen.

Want Jezus geeft ons het Koninkrijk. Het recht erop verwierf Hij en tevens ontving Hij de macht en de kracht door den Heiligen Geest om ons daadwerkelijk tot burgers van dat Koninkrijk te maken. Hij ontving de belofte des Heiligen Geestes toen Hij met het rantsoen van Zijn bloed bij den Vader aankwam. En die belofte ontvangen hebbende, stort Hij dien Geest ook uit in de gemeente. En sindsdien gaat die Geest door de eeuwen heen van hart tot hart der verkorenen en wederbaart, bekeert, roept, heiligt en rechtvaardigt. En die Geest van Christus zal aanhouden, totdat ze allen zullen aankomen in Sion.

Hunner is het Koninkrijk der hemelen.

Dit Koninkrijk te bezitten betekent dan ook, om alle heerlijkheid van dat Rijk te bezitten als een gave van den eeuwigen Koning. En Hij wil er gedurig om gebeden worden door ons in de gestalte van een bedelaar. Daarom zegt God: Opent uwen mond; eischt van mij vrijmoedig. Al wat u ontbreekt, gij armen, door onweder voortgedreven, ongetroosten, schenk Ik, zoo gij 't smeekt; mild en overvloedig. In de tweede plaats beteekent het

om in dat rijk in gemeenschap met dien Koning te verkeeren in stillen vrede. Ten derde, om onder de banier van het kruis met dien Koning te strijden, zoolang dat Koninkrijk aan 't komen is. Ten vierde, om naar de wet van dat Koninkrijk der liefde in eeuwigen, heerlijken, hemelschen zin, in de hoogst mogelijke vrijheid te leven en te sterven. En, eindelijk, om in ons het eeuwige Verbond des vredes verwerkelijkt te zien: God alles en in allen.

Ziet ge nu niet het verband van hun tegenwoordige armoede en het Koninkrijk der hemelen? Waarom zijn de armen van geest bezitters van dat Koninkrijk? Ten eerste, omdat dit beantwoordt aan een Goddelijke wet: de nederigen worden steeds door God verhoogd. Die zeggen: Ik ben rijk en verrijkt geworden en ik heb geen dings gebrek, worden door God van verre met gramschap aangezien. Doch die de waarheid getuigenis geeft en eerlijk bekent, dat hij arm is en naakt, ellendig en verloren, die wordt door God rijk gemaakt. Die mag deelen in het goed van het heerlijk Koninkrijk. Die in bewustzijn van zijn ellende en armoede zich voor God nederbuigt ontvangt meerdere genade die hem zaligmaakt. Ten tweede, roept bewustzijn van armoede om den rijkdom Gods. Bewust te zijn van zijn armoede onderstelt een werking Gods die den rijkdom van het Koninkrijk voor het geestesoog ontdekt heeft en waardoor het al van dien uitgaat rijkhalzend naar de schatten Gods. Zijn bewustzijn van armoede hoort, past bij Gods rijkdom. En eindelijk, is er reeds in het verlangen naar God een beginsel te bespeuren van het eeuwig Rijk des Heeren.

Dat maakt zalig.

Zalig zijn die burgers Gods nu al. Want ze hebben een beginsel van de gehoorzaamheid van Jezus. Hoe langer zoo meer hebben ze begeerte om Gode welgevallig te zijn. En dat maakt zalig. Het woordje "zalig" beteekent vol te zijn. Nu dan, de weldaden die door Jezus verworven werden, worden in beginsel nu al aan ons gegeven. En die weldaden vervullen ons zoo, dat we er vol van worden.

Daar komt nog bij, dat we voor de kracht des geloofs vooruit blikken en dan zien we de stad die fundamenteen heeft. En als we de tinnen van den tempel Gods in het Nieuwe Jeruzalem zien wenken, dan worden we steeds voller. Dan jubelen we hier al reeds: Maar 't blij vooruitzicht dat mij streelt. En hoe meer we door het geloof wandelen en door het geloof den Onzienlijken zien in al Zijn schoonheid hoe voller, hoe zaliger wij worden.

En de volste zaligheid wacht. Wanneer we naar lichaam en ziel mogen binnentreden de poorten der gerechtigheid en het welkom van Gods Eigen lippen mogen hooren, dan zullen we overstelpt worden van zaligheid. En ze begonnen vroolijk te zijn.

Kom, o kom, Koning Jezus! Kom haastelijk! Amen.
G. Vos.

De Macht Tot Het Kindschap Gods

Johannes teekent ons in zijn proloog op het Evangelie, door hem geschreven, den Christus Gods, als het eeuwige Woord. Hij geeft ons in korte trekken weer de gansche Logos idee. De Christus is het eeuwige Woord, Die in Zichzelf van eeuwigheid God is. Door Wien dan ook alle dingen gemaakt zijn en die daarom het licht der wereld is. In verband met het eigen huishoudelijk leven Gods, is Hij het eeuwige Woord, de Tweede Persoon in de Goddelijke Drieuldigheid, de Persoonlijke drager van de openbaring Gods, in Wien God Zich op het allervolmaakst weerspiegelt — Het Beeld Gods. Door Hem, zoo zegt ons Johannes, zijn alle dingen gemaakt, waarom Hij dan ook het licht der schepping is. Er is dan ook geen ding, dat door Hem niet gemaakt werd, terwijl al het geschapene, gansch de schepping, een weerspiegeling is van de gedachten Gods, waarom de hemelen Zijne eere vertellen, en het uitspansel Zijner handen werk verkondigt.

Meer nog. De mensch werd door het eeuwige Woord als beeldrager Gods geschapen, waardoor hij het waarachtige licht kon kennen en adus de kennis Gods, zooals deze in gansch de schepping schittert, in zich kan opnemen, daarom dan ook God kan kennen en door middel van die kennis, in gemeenschap met God, leven kan. De mensch blijft dan ook voor die openbaring ten allen tijde verantwoordelijk. Wel verstaan, dat die openbaring Gods niet een questie van genade is voor den mensch, schoon dit wel eens in zoogenaamde gereformeerde kringen wordt voorgesteld. Immers, het scheppen Gods was geen kwestie van genade (genade in den meest gangbaren zin des woords, als vergeving en ontferming), doch de vrucht van Zijn Souverein Welbehagen, wilt ge, van het willen Gods zonder meer.

Doch te midden van al dat licht werd de mensch duisternis, schoon dit het feit niet weg nam, dat het Woord, het Licht Gods in de schepping, blijft schijnen. Maar waar de mensch duisternis werd, zijn verstand werd beneveld, daar kent hij het licht niet meer en daarom begrijpt hij ook het licht niet meer als de Godssprake, en God niet kennende leeft hij vervreemd van Hem, wanende, dat hij waarlijk nog in staat is, zonder God, de dingen te kunnen verklaren en door middel van het geschapene tot den Schepper op te klimmen, met het bekende gevolg, dat hij zichzelf God waant in het diepst van zijn gedachten.

Dat zelfde Woord werd echter ook vleesch. Zooals Hij het Licht en leven der schepping was, schoon zelf niet het leven der schepping leidend, zoo werd Hij nu ook schepsel, doordat Hij het vleesch en bloed der kinderen aannam, hun natuur inging, opdat Hij die natuur weer zou verlichten en haar tot het waarachtige leven terugbrengen — waardoor de menschheid, het door God

uitverkoren geslacht, weer met en voor Zijn God zou kunnen leven. Zoo werd Hij door het volk, dat Hij het Zijne noemt voortgebracht. Daarom zegt Johannes, dat Hij dan ook tot de Zijnen kwam, daar waar de heilige linie was, maar dat de Zijnen Hem niet hebben aangenomen. Ze waren in dat opzicht gelijk aan de lieden, die buiten de Kerk stonden. Evenals de wereld, zoo ook hebben de Zijnen Hem verworpen, Hem uitbrengend tot buiten de poort, en Hem nagelend aan het kruis. Was er nu niets meer te zeggen, dan zou de duisternis eeuwiglijk duisternis zijn gebleven voor een ieder en een iegelijk en er geen enkele der menschenkinderen ooit zich in het licht hebben kunnen verblijden. Johannes echter zegt ons, maar zooveel als Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven, kinderen Gods te worden, en op de vraag wie dat dan toch wel mogen zijn is het antwoord, die in Zijnen naam gelooven. De gedachte is dan ook als volgt: Die in Zijnen naam gelooven, hebben Hem aangenomen en zij hebben dat door het geloof, als de van God gegeven macht gedaan, waardoor zij kinderen Gods worden.

De idee, dat de geloovigen kinderen of zonen Gods genaamd worden, ligt als een gouden draad door gansch de Schrift geweven en wordt ons op vele bladzijden geleerd. We vinden die gedachte alreeds zeer duidelijk uitgedrukt in het eerste bijbelboek waar ons gezegd wordt, "dat Gods zonen de dochteren der menschen aanzagen, dat zij schoon waren", en zij daarom dan ook deze zich tot vrouwen namen. Wel hebben sommige verklaarders getracht om dit te verklaren als ziende op de Engelen Gods, doch deze verklaring is zoover gezocht, dat het niet noodig is ons daar ook maar eenigszins druk over te maken. Alle bewijs daarvoor ontbreekt en het ligt geheel en al voor de hand, dat hier onder deze Zonen Gods Seths geslacht moet worden verstaan, gelijk ook wel uit het verband zeer duidelijk blijkt. Nog later spreekt de Schrift, dat Israel als natie, de Zoon Gods genaamd wordt en de Israelieten zonen en dochteren Gods zijn, terwijl in nauw verband hiermede, ons nog de andere onderscheiding aan de hand wordt gedaan, waardoor het geestelijke van het vleeschelijke Israel wordt onderscheiden en de eigenlijke zonen dan ook alleen het geestelijk zaad Abrahams zijn. De Schrift leert ons dan nog vervolgens, dat er beloften zijn, zoodat de Heere onze God ook nog zonen en dochteren zal roepen uit alle volkeren.

Bezien we het kindschap Gods naar de idee, dan vinden we dikwijls deze gedachte, dat God Zijn volk tot kinderen heeft *aangenomen*. De gedachte is dan, niet dat we door schepping, de zonde des ondanks, kinderen Gods zijn gelijk de modernen het zoo graag voorstellen en dit de basis zou zijn voor een algemeen Vaderschap Gods, maar omgekeerd, dat in verband met de zonde, God ons, die van nature geen kinderen zijn, doch vreemdelingen, ons in de verhouding van het kindschap heeft

geplaatst. Zoo leert het ons de Apostel Paulus in zijn brief aan de gemeente te Rome. God doet dan een betrekking ontstaan waardoor Hij tegenover Zijn volk Vader is en zij Zijn kinderen zijn. Het resultaat waarvan is, dat Zijn volk kinderrechten ontvangt; waardoor Hij Zijn volk liefheeft en hen als zonen en dochteren behandelt. Er is *daarom* voor dat volk geen verdoemenis, omdat Hij hen in en door den Zoon heeft gerechtvaardigd. Uit een eenigszins ander oogpunt *maakt* Hij hen dan nog tot Zijne kinderen, doordat Hij in hen, door Zijn Geest werkt, en die kinderen zich van hun kindschap bewust worden, alsdan weer tot Hem uitgaan en weer jubelen: Abba, lieve Vader!!

In beider zin is de idee dezelfde, namelijk, dat er een betrekking tot stand is gekomen, waarin de verhouding is, als die van Vader tot kinderen. Doch altijd moet de nadruk gelegd worden, dat dit kindschap een betrekking is waardoor een verhouding ontstaat, maar dan zóó, dat het kind nooit het wezen van Vader op eenigerlei wijze ontvangt. Dit is zelfs waar van onze kinderen, schoon zij van ons vleesch en van ons bloed zijn, dragen en bezitten zij hun eigen wezen, los van ons wezen. Welnu, als God Zijn volk weer tot kinderen maakt, dan ontvangen zij niet een stuksken van Gods Wezen, dan waren zij ook God, neen, Hij blijft alleen God en Zijn volk blijft eeuwiglijk schepsel. Echter, waar Hij de hierboven genoemde betrekking deed ontstaan, daar is er niet slechts iets buiten hen, ter hunnen behoefte geschiedt, doch Hij maakt hen geestelijk, inwendig tot Zijn kinderen, door de verandering van hun innerlijk zijn, gewrocht door Zijn Geest. Dit moet immers wel? Van nature zijn zij, door de zonde, kinderen des duivels. Zij gelijken op den Booze en zijn vijanden Gods. Hun verstand is verduisterd, het hart is vervuld met haat en nijd, de wil is geheel en al verkeerd, zoodat zij nooit God zullen noch kunnen kennen of Hem zoeken, en al hun neigingen gaan niet naar boven, naar den Vader der Lichten, doch loopen in rechten lijn naar beneden, dat is, naar de hel. Door de totale verdorvenheid van hun natuur zijn zij dan ook werkelijk niet Gods kinderen. En wanneer de Heere nu Zijn volk tot kinderen maakt, dan is het allereerste wat Hij doet, die natuur, dat hart en verstand en die wil weer te veranderen, *waardoor zij dan ook Zijne kinderen worden*. Zeer schoon wordt dit uitgedrukt in het woord wedergeboorte. Zij zijn van boven en opnieuw geboren en ontvingen een ander levensbeginsel, zoodat het leven Gods weer in het hart wordt uitgestort en de band der gemeenschap hersteld. En dat nieuwe leven, dat van boven is, beheerscht weer den geheelen mensch. Het verstand kent God weer, gelijk een kind zijn vader kent. De wil wordt vernieuwd en wil weer den alleen goeden wil des Vaders. Het hart wordt vervuld met liefde tot God en zoekt Hem als Vader, gehoorzaamt, vertrouwt op Hem, vreest en eert den Heere. En aldus is er dan gemeenschap der liefde

waardoor Gods kind zich verlaat op den God zijner volkomen zaligheid.

Op dit kindschap nu, uit het oogpunt der inwendige verandering, heeft Johannes hier het oog. Het is vooral deze Apostel, die doorgaans het kindschap aldus bespreekt. Hij vestigt telkens daarop het oog in zijn Evangelie, alsmede in zijn brieven. De verandering van de *werking* van ons wezen (niet over wezensverandering). Dit blijkt dan ook zeer duidelijk uit het woord, dat in het oorspronkelijke wordt gebruikt. Dit woord beteekent, geboortelingen, spruiten Gods, van wat uit God afkomstig is. We zouden kunnen zeggen, wat vrucht is van wat God deed, waardoor zij op God geestelijk gelijken. Dit wordt nog duidelijker bij wijze van tegenstelling in het volgende vers waar staat: "Welke niet uit den bloede, noch uit den wil des vleesch, noch uit den wil des mans, maar uit God geboren zijn". Geen kinderen, aldus is de gedachte, die slechts naar het vleesch kinderen Abrahams zijn, en dus in den uitwendigen zin des woords kinderen Gods, maar die uit God geboren zijn en van Hem een nieuw leven hebben ontvangen.

Het moeilijke van den tekst is, dat deze kinderen een macht hebben ontvangen om kinderen Gods te *worden*. Johannes zegt: God geeft Zijn volk een macht. Te zamen dus een macht om te worden. Naar de idee heeft macht het oog op recht of autoriteit. Dikwijls vinden we het in dien zin in de Schrift. De Apostelen hadden het recht om tot de Kerk des Heeren het Woord Gods te spreken. In het ambt zelf ligt altijd weer dezelfde gedachte uitgedrukt. De Koning heeft het recht te regeeren. Zoo ook in de Kerk des Heeren vandaag hebben de ambtsdragers de bevoegdheid om leiding te geven en de gemeente te regeeren. Aldus genomen zou het hier dan ook kunnen beteekenen, dat Gods volk van den Heere het recht hebben ontvangen tot hun kindschap. Hierbij moet terstond worden opgemerkt, dat dit zeer zeker waar is. Waar, omdat Gods kind recht op zijn kindschap verloren heeft door de zonde en het, uit genade, door Christus alleen, terug kan ontvangen. De tekst beteekent dan: Door het geloof in Christus is er het recht, om Gods kind te worden. Echter heeft dit zelfde woord een eenigszins andere beteekenis, namelijk, dat het ook inhoudt *bekwaamheid* en *kracht*, en wel zóó, dat er in die kracht de bekwaamheid ligt, om een zeker einde of doel te bereiken. We zagen alreeds, dat Johannes het kindschap meestal beziet en behandelt uit geestelijk-zedelijk, dat is, uit het onderwerpelijk oogpunt van ons inwendig bestaan en zijn, en het niet bespreekt, daar althans niet den nadruk op wil leggen, uit rechterlijk oogpunt. Weliswaar, deze beiden zijn nimmer te scheiden, toch ligt het niet in zijn bedoeling om de rechterlijke zijde van dit kindschap op den voorgrond te plaatsen, maar het oog te vestigen op de inwendige geestelijke kracht, om tot kinderen Gods veranderd te worden. De gedachte is dan ook: God geeft den geloovige een kracht en door

die kracht *wordt* hij een kind van God. Nu helpt dit zonder meer ons niet van de moeilijkheid af. Stond er slechts, dat de Heere zijn volk verandert waardoor Hij Zijn volk tot kinderen maakt, dan was de zaak heel eenvoudig. Maar er staat, dat Hij hen kracht of macht geeft het te worden. De voorstelling bij oppervlakkige lezing is dan, dat er, alvorens zij kinderen Gods zijn, er een zekere genade in hen is, waardoor de zondaar allereerst wat moet doen en dan pas daarna God wat gaat doen. Er is dan schijnbaar een kracht in den zondaar, waardoor hij het gepredikte Woord (denk slechts aan het welgemeend aanbod) aanneemt en aldus een kind Gods wordt. Wat de zondaar dus wil, *dat* wordt hij—of een kind van God, of een kind des duivels. Als hij slechts wil dan kan hij het worden, wil hij nu niet, wel dan gaat het eenvoudig over. Dit is natuurlijk een Evangelie naar het vleesch, dat men van de eerste de beste “geestelijke” marskramer kan verwachten, want het veronderstelt en spreekt uit, dat de mensch niet totaal verdorven is, terwijl daar dan nog in ligt opgesloten, dat God de Heere, in den meest eigenlijken zin des woords, toch soms te vergeefs op dien “bekwamen mensch” staat te wachten. Of het zoo dan wordt gepredikt? Ja, natuurlijk en nog wel door predikers, die gereformeerd willen heeten. Dat de mensch zich kan bekeeren komt dan zoo maar eventjes in de plaats van, dat hij wedergeboren moet worden.

Welnu, naar de schrift en de Gereformeerde belijdenis, gaat er aan de wedergeboorte niets vooraf. De mensch is zelfs niet in staat het Koninkrijk Gods te zien, ook al wordt het hem duizendmaal gepredikt. En Johannes zegt niet en bedoelt niet te zeggen, dat voor de wedergeboorte Gods volk een kracht heeft om wederom geboren te worden. Neen, het *worden* hier ziet niet op het allereerste begin der levenswekking, doch op de voortzetting van het door God geschonken leven zooals het door de wedergeboorte tot stand werd gebracht. Dat allereerste begin sluit principieel wel alles in, doch de wording; of het *worden* is het proces waarlangs het leven in de wedergeboorte geschonken en gewerkt, zich gaat ontplooien en vol-groeien. In het natuurlijk leven zit er in een pasgeboren kind reeds alles in. Spreken, hooren, loopen en nog zooveel meer. Dat dit alles openbaart zich langzamerhand. Het is, onder normale omstandigheden, meer kind op zijn tiende jaar, dan in het uur der geboorte. Zoo ook in het kind Gods. In de wedergeboorte zit gansch den nieuwen mensch in, het geheel van zijn kindschap, en naar dat de tijd voorschrijdt komt dat dan ook tot openbaring. Door dat nieuwe leven der wedergeboorte in hem *wordt* hij hoe langer hoe meer een kind Gods en hoe langer hoe minder een kind des Satans. In zijn strijd tegen de zonde, tegen den ouden mensch, moet de nieuwe mensch hoe langer hoe meer groeien en was-sen. Wat van de duisternis is, moet wijken voor het licht. Hij moet toenemen en neemt toe in kennis, ge-

rechtigheid en heiligheid. Naar de mate dit geschiedt, des te meer wordt hij een kind van God, iets dat zoo blijft, totdat hij de volmaaktheid bereikt heeft. Vanaf het wedergeboren zijn tot aan de eindelijke verlossing gaat het met hem langs het proces van *worden*.

De tekst bedoelt dan ook te zeggen: aan hen, die al-reeds wedergeboren zijn en gelooven heeft God een macht gegeven om aldus kinderen Gods *te worden*. Maar waar-door worden dezulken dan meer bepaaldelijk onderschei-den? Eerst zegt de text “zooveel als Hem aangenomen hebben” en in het laatste gedeelte, “die in Zijnen naam gelooven”. Die Hem aangenomen hebben zijn dus de-zelfden als die in Zijnen naam gelooven. De vraag komt dan ook op, gaat dit gelooven nu het “macht” geven, om een kind Gods te “worden” vooraf? Hem aannemen en in Zijnen naam gelooven is natuurlijk het een en het-zelfde, dat moet wel duidelijk zijn. Het is ook wel dui-delijk, dat door het geloof wij Christus aannemen, dat Hij door het geloof onze Heiland wordt, dat Hem te ontvangen of aan te nemen een daad des geloofs is. Wat dan, zooblijft de vraag nog over, is het verband tusschen het geloof en de kracht en macht om kind Gods te wor-den? Is het oogenschijnlijk dan niet zoo, dat het geloof de voorwaarde is, tot het ontvangen van deze macht? Wordt het niet veelal zoo voorgesteld en als van de daken gepredikt? Gij moet gelooven, dat eerst, en daarna geeft de Heere dan kracht om kinderen Gods te worden. Zoo wordt op allerlei wijze het heil, dat alleen voor Gods volk bestemd is, als paarden voor de zwijnen geworpen. Wat in de sfeer van het heilige behoort wordt naar beneden getrokken, totdat ge het in het slijk van het ondermaan-sche vindt, op een wijze waarom tenslotte, toch ook de wereldling de schouders optrekt. Vraagt ge dan, heeft de zondaar de bekwaamheid om te gelooven, och ja, dat is een lastige vraag, laat ons daar maar niet over twisten. Laat het nu toch niet altijd over die dingen gaan. Wees toch een beetje gewillig om op den middenweg met ons te wandelen. Wie met zulk een harde waarheid te voor-schijn komt en durft te komen, die zal er ten slotte ook niet een enkele trekken. En dan die zondaren? Gods volk is toch ook zondaar nietwaar? Juist. En daarom nog eens weer, zonder een enkele opening te laten vragen we: De zondaar, die nog niet wedergeboren is, heeft die een zekere macht om kind Gods te worden? Kan zoo iemand Hem aannemen en in Zijn naam gelooven? Nu ja of neen! Niet ja en neen dus. Ik weet dat ge geen antwoord krijgt uit kringen waar men niet absoluut de totale verdorvenheid des menschen loochend. Wat dan?

Wat zegt de Schrift?

Nog eens weer, onze Heiland heeft het zoo duidelijk mogelijk gezegd, zoodat een kind het kan verstaan, dat die niet wedergeboren is, het Koninkrijk Gods niet zien kan, *noch veel minder gelooven*. Dan blijft er, zoo werpt men tegen, een bedroefd beetje van den mensch over. En wordt men dan wat kittelig, dan heet het, ge maakt

stokken en blokken. Nu het laatste ontkennen we, en wat betreft het eerste, dat er uit het oogpunt van bekwaamheid van den onwedergeboren mensch een bedroefd beetje overblijft, zij kort en bondig gezegd, dat er *niets* van dien stinkenden zondaar overblijft; noch in het natuurlijke, noch ook in geestelijke zaken. Hij doet nooit eenig goed. Hij wil dat ook niet doen. Hij kan het niet. En hij kan het ook niet willen. En de zoogeenemde goede werken, die men hem dan toch voorschrijft als door hem gedaan zijnde, hebt ge onvernunftig aan zijn persoon geplakt en wil hij zelf niet aangemerkt hebben, als voor God gedaan zijnde. En daarom komt het ook tot gelooven bij hem ooit of te immer. Een heete kop koffie en een warm "bun" veranderen dat nu eenmaal niet. Of we dat alles bewijzen kunnen? Jawel, schoon men het zelf wel weet. Luister maar. Het geloof is een gave Gods en is vrucht van de wedergeboorte. En die het nu anders wil en het anders leert, doet dat enkel en alleen, omdat hij zich aan het Woord stoot en omdat hij een halven of heelen Pelagiaan is. Want hij legt het zekere van Gods werk in de onzekere handen van den zondaar, maakt Zijn God van dien zondaar afhankelijk en verliest zijn God. De zaak is ernstig genoeg, om, wanneer we zulks doen wel te bedenken, dat God niet met zich laat spotten en de vruchten van zulke eigenwillige godsdienst eerder voldragen zijn dan men zoo oppervlakkig denkt.

Wat bedoelt Johannes dan? Eenvoudig, dat de kracht of macht tot het kindschap in het geloof zit.

Centraal genomen is ons kindschap in Christus. Dat is in den Zoon van God in onze menschenlijke natuur. Hij heeft onze natuur verheerlijkt door den weg van volkomen betaling door Zijn Zelfs offerande en Hij heeft die natuur ook vernieuwd en verheerlijkt en daardoor ook verhoogd. Hij heeft de schuld weggenomen en met de schuld de straf en met de straf den eeuwigen toorn Gods. Daarom is in Hem ons kindschap. De vrucht is, gelijk we alreeds opmerkten, dat Hij ons door Zijn Geest heeft wedergeboren en in die wedergeboorte zit het geloof, als de geestelijke band aan Hem in. Door Zijn Geest ontvangt Gods kind kennis, geestelijke kennis, door het geloof neemt hij den Heiland en al Zijne weldaden aan. En door den Heiland wordt ook voor zijn bewustzijn, Christus gerechtigheid en heiligheid de zijne. Doch alles door het geloof. Dat geloof is het middel in Gods hand, maar mij geschonken waardoor Gods kind zich Christus toeiegent en waardoor hij dan ook de macht bezit om kind Gods te *worden hoe langer hoe meer*. Strijden tegen de zonde, den duivel en de wereld groeit in hem den nieuwen en sterft de oude mensch.

En dat geloof is een gelooven in Zijn Naam. In dien Naam ligt alles uitgedrukt, dat die Christus als Heiland der ziel is, en deed en doet. Die naam staat dan ook in het Woord ten volle geteekend als de grond voor vol-

come zaligheid. Niet als een mogelijkheid, afhankelijk van den zondigen mensch, niet dus een mogelijkheid, die ook tenslotte alleen zijn vastheid zou vinden in den mensch. Neen, maar een volkomen Middelaar, vervuld met het heil, voor Gods kinderen bereid, zonder den wil des mans en des vleesches. En te gelooven in dien Naam beteekent, dien Naam te kennen, te minnen, op dien Naam alleen te vertrouwen, en daar op onszelf te laten zakken en zinken, gelijk de ouden zeiden.

Naar de mate, dat geestelijk, als een diepgevoelde behoefte, die Naam gekend wordt, werkt het geloof en eigent het zich dien Christus en al Zijne weldaden en rijpt het kind geestelijk als kind des Heeren. Het oude ging alles voorbij en de kracht van het werk van den Heiland in Gods kind heeft juist dit karakteristieke, dat naar de mate zijn geloof zich richt op den Heiland, hij kind wordt. Zeker, de strijd blijft en nooit komt dat aan deze zijde van het graf tot volle rijpheid, maar dat neemt niet weg, dat er is voortgang er is toename en straks door den weg des doods henen, zal hij volwassen zijn en houdt althans in dien zin het *worden* op.

W.V.

BUIG MIJN WIL

Buig mijn wil naar Uwen wil,
Breek mijn tegenstand, o Heer!
Speen mijn hart en maak het stil
Tot het niets dan U begeer.
U alleen en U geheel,
U voor eeuwig tot mijn deel.

Breek Gij door mijn doofheid heen,
Open d' ooren voor Uw Woord.
Gij kunt spreken, Gij alleen,
Dat de doode zelfs U hoort,
En zich opricht naar 't geluid
Van Uw levenswoord: kom uit!

Breek Gij met Uw hemelsch licht,
Door de blindheid mijner ziel,
O, dat van Uw aangezicht,
Mij een straal in d' oogen viel,
Om de neev'len, dicht en zwart,
Weg te drijven van mijn hart.

Breek mijn stug en koud gemoed,
Dat het voor U open ga;
Koester mij met zonnegloed,
Tot ik dorst naar Uw gena,
En met volle teug geniet
't Levend water, dat Gij biedt.

Is There Christian Philosophy? If So, What Is It?

The task of answering the above questions may be performed by developing the following scheme:

1. Definition of the term *Philosophy*. Here the question must be answered, What is philosophy in the accepted sense?
2. True philosophy defined.
 - a. Its relation to empirical science.
 - b. Its basic principle.

The term philosophy has no fixed signification. It is a term whose meaning and scope have varied considerably according to the usage of different authors and different ages; and it would hardly be possible to so define and divide the subject in such a way as to command the adhesion of all the philosophic schools. Let us state generally what thinkers in general have considered the essential nature of philosophy, as distinguished from special science, to be, and to indicate the main division into which its treatment has fallen.

The historical use of the term. Let us first briefly survey the steps by which philosophy differentiated itself in the history of Greek thought from the idea of knowledge and culture in general.

a. A specific sense of the word first meets one in Plato, who defined the philosopher as one who apprehends the essence of reality of things in opposition to the man who dwells in appearances and the show of sense. The philosophers, he says, "are those who are able to grasp the eternal and the immutable." They are those "who set their affections on that which in each case really exists."

Let me remark in passing that in a purely formal sense this is marvelous speech. It comes so close to what Jesus said, "Set your affections on the unshakable realities, that is, *on the things above*." However, to Plato these realities were not in the central sense *God* but a mass of abominable abstractions adorned by him with such names as goodness.

It is to be born in mind, that Plato used the term philosophy in an ethical and religious direction. Logic, ethics and physics, psychology, theory of knowledge, and metaphysics, are all fused together by him in a semi-religious synthesis.

b. The earlier philosophers had occupied themselves chiefly with cosmology. The one question that covered everything with them is that of the underlying substance of the world around them. In Socrates and Plato, on the other hand, a start is made from a consideration of man's moral and intellectual activity. But, as was said, they fused everything together. Aristotle, however, separated the different aspects here confounded. Thus he became the founder of Logic, psychology, ethics, and

aesthetics as special sciences. To all these special inquiries he prefixed the investigation of the ultimate nature of existence. This investigation Aristotle called *First Philosophy*. In time, this investigation acquired the name of *metaphysics*.

Philosophy, however, was not restricted by Aristotle to the disciplines just enumerated. He included under the title mathematics and all the physical inquiries.

c. Third stage. It gradually came about that the name *philosophy* ceased to be applied to inquiries concerned with the particulars as such. The details of physics, for example, were abandoned to the scientific specialist, known today as the empirical scientist; and philosophy restricted itself in this department to the question of the relation of the physical universe to the ultimate ground of things.

By gradual shifting out of the special sciences, philosophy thus came to embrace primarily the inquiries grouped as metaphysics or *First Philosophy*. These would embrace psychology, cosmology, and theology.

Accordingly we may say that philosophy has been understood during the greater part of its history, to be a general term covering the various disciplines just enumerated. It has frequently tended to be used as especially convertible with the narrower term, *Metaphysics*. Metaphysics, it will be recalled, restricts itself to the question of the relation of the physical universe to the ultimate ground of things. It has a bearing on the one central question of the ultimate nature of existence. In this only the philosopher (I am now speaking the language of the world), is interested. The so-called empirical sciences are nothing to him. He therefore hands them over to the special investigators, that is, to the empirical scientists.

d. *The last stage of development.* *Philosophy proper* or *general philosophy* in distinction from what Plato called *First Philosophy*. What, according to modern thinkers is *general philosophy*, philosophy proper? Philosophy proper is the science of the whole, it is said today. But this raises the question: if we get the knowledge of the parts from the different sciences, what is there left for this so-called *General Philosophy*. To this the answer is given that the synthesis of the parts is something more than that detailed knowledge of the parts in separation which is gained by the man of science. It is with the ultimate synthesis that philosophy, worthy of the name, it is said, must be concerned. It has to show that the subject-matter which we are all dealing with in detail is a whole, consisting of articulate members. Evidently, therefore, the relation existing between philosophy proper and the sciences will be to some extent one of reciprocal influence. The sciences may be said to furnish philosophy with its matter, but philosophical criticism reacts upon the matter thus furnished, and transforms it. A pure specialist, if such a being were possible, would be merely an instrument, whose results had to be co-ordinated and

used by others. Now, it is said, though a pure specialist may be an abstraction of the mind, the tendency of specialists in any department is to lose sight of the whole in attention to the particular categories; and in proportion as this is the case, it becomes necessary for their theories to be co-ordinated with the result of other inquiries, and set, as it were, in the light of the whole. This task of co-ordination in the broadest sense, is undertaken by philosophy *proper*; for, it is said, the philosopher is essentially the man, who insists on seeing things together. In short, the aim of philosophy proper (General Philosophy) is to exhibit the universe as a rational system in the harmony of all its parts; and accordingly, the philosopher refuses to consider the parts out of their relation to the whole, whose parts they are. Philosophy corrects in this way, the abstractions which are inevitably made by the scientific specialist, and may claim, therefore, to be the only concrete science, that is to say, the only science that takes account of all the elements in the problem, and the only science whose results can be claimed to be true in more than the provisional sense. For it is evident, it is said, that the way in which we commonly speak of facts is calculated to convey a false impression. The world is not a collection of facts existing side by side, and capable of being known separately. A fact is nothing except in relation to other facts; and as these relations are multiplied in the progress of knowledge, the nature of the so-called fact is modified. Moreover, every statement of fact involves certain general notions and theories, so that the facts of the separate sciences cannot be stated except in terms of the conceptions or hypothesis which are assumed by the particular sciences. But it is the office of philosophy proper to submit such conceptions to a critical analysis, with a view to discovering how far they can be brought out, or how far, when this is done, they refute themselves, and call for a different form of statement of the ultimate nature of the real.

Today then philosophy is the science of the whole and is held to signify an office consisting in apprehending the relations between the ultimate nature of every distinct science. It will be observed that this modern (and pagan) conception is but an expansion of what the early Greek philosophers held the office of philosophy to be. Philosophy proper, according to this conception, is empirical science at its base.

Now this conception was adopted also by the late Drs. A. Kuyper and H. Bavinck. Wrote Bavinck (in his *Christelijke Wetenschap*, p. 58, 59) "Wetenschap, in het algemeen en naar hare idee beschouwd, heeft dus den ganschen kosmos tot object en de gesystematiseerde kennis daarvan ten doel. Zij zou dan eerst compleet zijn en haar ideaal hebben bereikt, wanneer wij het geheel der dingen kenden in zijn laatste oorzaak en doel, in zijn innerlijk wezen en verband. De wetenschap loopt uit op filosofie."

And this from the pen of Kuyper, "Haar taak is, niet het lichaam zelf der wetenschap te leveren, maar in dit lichaam den organischen samenhang aan te wijzen, te verklaren, en bij misstand weer in het lid te zetten. Zij bouwt het lichaam der wetenschap niet, noch reproduceert dit, maar begint met dit lichaam der wetenschap als gegeven te aanschouwen; en haar taak is slechts aan te toonen, dat het een lichaam is, en hoe het als lichaam bestaat Resultaat van het ingestelde onderzoek is derhalve, dat onder Encyclopaedie te verstaan zij die wijsgeerige wetenschap, die in het geheel van den schat onzer dusver verworven wetenschappelijke kennis het organisch bestaan van de wetenschap en haar onderschiedene deelen bloot legt en verklaart." Encyclopaedie Deel I, p. 44, 45.

It will be observed that the conception of philosophy one comes upon in the above excerpts is essentially identical to that of the early Greek philosophers. The task of philosophy, said these (Greek) philosophers, is to penetrate, by one's own experience and observation, that is, by *emperie* (empirical sciences are those founded on one's own observation and experience and tradition), to the ultimate nature of things. Compare this conception with the view contained in the following from Bavinck's pen, "Met deze emperische kennis, welke de menschheid langzamerhand door waarneming, ervaring en overlevering zich verworven heeft stelt zij zich echter niet tevreden. Als er een zekere hoogte van beschaving bereikt is, als er een stand opkomt, die niet meer behoeft te arbeiden voor het dagelijks brood, als de zintuigen genoegzaam geoefend en opmerkzaamheid en belangstelling in voldoende mate gewekt zijn; dan onstaat bij den mensch allengs de behoefte, om zich rekenschap te geven van de verschijnselen, die zich aan hem voordoen. Hij heeft aan de emperische, dikwijls oppervlakkige en gebrekkige kennis niet genoeg, maar zet er zich toe, om de dingen methodisch en planmatig te onderzoeken; hij gaat er belang in stellen, niet alleen om te weten *dat* iets is, maar ook, *waarom* het is en zoo is als het is; hij speurt de verschijnselen na, ... enkel en alleen om ze te kennen, om ze in hun oorzaak en doel, in hun wezen en verband te doorzien. Zoodra de mensch zich nu hiertoe verheft, en het weten zelf een goed gaat vinden; zoodra hij aan de werkelijkheid niet langer genoeg heeft maar de waarheid leert waardeeren als een schat, voor welke verwerving geen inspanning te groot en geen opoffering te zwaar is, wordt in eigenlijken zin de wetenschap geboren."

Mark the phrase, "Hij (man) *speurt de verschijnselen na* om zen in hun oorzaak en doel, in hun wezen en verband te doorzien." In other words, the office of philosophy is (also according to Bavinck) to penetrate by observation to the *cause*, *purpose*, and essence of things.

Further. Philosophy, according to the more modern conception is, as was shown, the science of the whole. This, too, was Bavinck's conception (and Kuyper's), "Zij (philosophie) zou dan eerst compleet zijn en haar ideaal berijkt hebben, wanneer wij het geheel der dingen kenden in zijn laatste oorzaak endoel, in zijn innerlijk wezen *en verband*."

What now is to be our appraisal of this conception of philosophy? And the answer: there is nothing specifically Christian about it. It is a conception that at bottom is sheer rationalism, the conception, namely, that man by emperie can penetrate to the cause, purpose and ultimate nature or essence of things. G. M. O.

(to be continued)

MORE ABUNDANTLY

There's a message that comes to the soul in its need,
'Tis a wonderful message, and all the world may read.
'Twas spoken for him whoso'er will give it heed—
"I am come that they might have life more abundantly."

'Tis a message that tells of an infinite love,
That could bring One to earth from His throne of light
above
To save us from sin, and His wondrous grace to prove—
"I am come that they might have life more abundantly."

'Tis a message of gladness the world cannot give,
And its fullness of meaning we freely may receive;
'Twas given for him who on Jesus will believe—
"I am come that they might have life more abundantly."

STILLE!

Verleent Ge m' uw' hulpe, o Heer,
In 'twerken door dit leven,
Op U gesteund, en wicht te meer,
Hoe 't storme, en zal ik beven.

Ze 'n kunnen, die mij tegenstaan,
Maar schelden toch, en schermen;
'k Zie schimpend, ik, hun' ruwheid aan,
Gerust in uw ontfermen.

"Dat God bewaart is wel bewaard"
Zoo leerdet Gij mij spreken,
O Heere; en, of Ge in slape waart,
Mijn schipke 'n zal niet breken.

Zegt: "Stille!" en, zoo 't weleer, dit woord,
Hiet wind en weder zwijgen,
Zoo zal 't mij, hebbe ik U aan boord,
Doen 's Hemels haven krijgen.
Guido Gezelle.

Dankbetuiging

Mede namens eenige vrienden ter plaatse zijner inwoning brengt ondergeteekende hierdoor aan de Regelingcommissie voor de "Annual Field Day" van de Protestantische Gereformeerden van Grand Rapids en omgeving gaarne dank voor de goede zorgen door haar besteed voor het welslagen van den laatst gehouden Velddag in het boschje bij Cutlerville hospitaal stichtingen.

De plaats was "gelukkig" gekozen, rusting, verre van "kermisgewoel" en ander "wereldsch gewemel"; op een mooie plek van Gods schoone schepping en door Zijne voorzienige hand bereid.

De zon stak ons niet, en van stof had men geen hinder. Terwijl vliegen noch wespen ons voedsel infecteeren konden, of ons eten en drinken tot een last maken.

Mocht de nabijheid van een aantal bijzondere gebouwen, die tot verblijfsplaats en verzorgingsoord dienden van ongelukkige en beklagenswaardige medemenschen en hunne verplegers en helpers ons herinneren aan onzen zondeval en de ellende daaruit voortgekomen, aan de andere zijde kon ook dank gebracht worden aan den God aller genade, dat om Christus' wil barmhartigheid werd en wordt geoeffend door de Gemeente des Heeren om deze geesteskranken liefderijk hulp te bieden, een liefde, die door de stichting en het onderhoud van de Cutlerville inrichtingen openbaar is. Ook de sprekers in de bijeenkomst hebben ons door hunne "fundamenteele", onderwijzende, waarschuwende en opwekkende woorden verkwikt en versterkt.

Terwijl wij evenzeer den leider der samenkomst erkentelijk zijn voor de bekwaamheid waarmede hij deze "open air meeting" in de rechte sporen hield, zoodat het "samenkomen" geen "collision" werd, of de ontmoeting der "luchtgolven" tot atmosfeer verstoring leidde.

Alles kwam fijn "op de voetjes terecht" en spoedde "op rolletjes" verder.

En van alles hebben de Drieënige God de eere!

Hem zij heel ons hart en leven gewijd te allen tijde!

G. Van Beek.

Kalamazoo, Mich., 6 Juli, 1936.

IN MEMORIAM

The Consistory of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids, hereby wishes to express its sympathy to our Brother Elder, Dennis Langland, and his family, in the loss of their father,

HENRY LANGLAND.

May the Lord of all Grace comfort and strengthen them in this their bereavement.

The Consistory of the First Protestant Reformed Church.

D. Jonker, Vice Pres.

G. Stonehouse, Clerk.

Christian Discipline

In treating this topic I wish to take the liberty in the introduction to call your attention to some fundamental notions which in my humble opinion are derogatory to the basic concept of Christian Discipline.

The tendencies of new education is obviously purposed to subvert all traditional fundamental notions of education and discipline. Education, instead of centering about the reality that the child has to be trained and educated by the teacher, has assumed the notion that the child instead of the teacher, is the paramount figure. In other words as Dr. H. Horne puts it, "All the new contemporary educational tendencies are paido-centric, that is child-centered. A little child is leading the education and teachers of our day." (1). It is no more that parents and teachers are the determining factors in education, but the child is catered to. All basic conceptions in present day education are leading in that direction.

Besides this, new education has refused to look upon the human being as a spiritual being. He (the human being) is by the very nature of the case a mere moral and social being. Not that psychology has been argued out of the lime-light, but such that in the education and the training of the child the spiritual is for the church to worry about. The child's character is trained in harmony with this notion. It appears that the child's mind is a compound concoction of various distinct compartments. He is no longer held as a moral, spiritual, and social being. But the fact is that these three are to be discriminated between but not to be separated. I cannot train the child socially without teaching or influencing his spiritual life, nor am I able to train his morals without influencing his spiritual life. Every human being as he enters this world is a social, moral, and a religious-spiritual being. He is such whether I care to acknowledge it or not. New or modern education has no longer an eye for the reality of this truth. "By the same token," says Dr. H. Horne, "the new education, while it is strongly moral and social, is but slightly spiritual, meaning by this man's sense of relationship to God as larger than and inclusive in his sense of relationship to man" . . . "Here, . . . , is a great and neglected opportunity." "It is still true," Dr. Horne continues, "as it has always been, that 'the earth is the Lord's and the fulness thereof', but with the overflowing increase of fulness due to man's knowledge, industry, and social enterprises, there is a growing emphasis that the earth is man's and man's is the fulness thereof the short time he lives." (2) This important factor will cause me to make some outstanding claims for Christian education and discipline.

What is education? In general we may say that the term in Latin "educere" and "didasko" in the Greek

language signify: to impart to others, to draw out, to produce, etc. Hence, education means to impart to others facts and to cause the others to be productive as to these facts or ideas. There is nothing specifically Christian about this conception of education. However, man is a spiritual being as well as a social and moral creature. This means that when we impart or instruct we must consider the whole human being and not one or two-thirds of him as in new education.

It is therefore true that even though new education aims to educate or to instruct it fails to do such work inasmuch as it takes no cognizance of this truth. Moreover, the purpose of education is to train the whole human being. This is a Divine prerogative. New education nor any other system of education except Christian can in any measure or degree answer to this purpose. Nor can you expect the modern educational world to take note of this important factor. A person who has not God in his thought cannot be expected to do justice to this Divine command. And since it cannot answer to this purpose, new education misses the mark. For of a truth as a spiritual being, man has a right to be so instructed and educated. Says Dr. H. Bavinck, "Want het doel van alle opvoeding bestaat naar het schoone woord van den Apostle Paulus daarin, dat de mensch (3) Gods volmaakt zy, tot alle goed werk volmaaktelyk toegerust." II Tim. 3:17. Hence, we may safely say that in the real sense of the term the modern educational world is not even doing justice to the general definition of education. For true piety and godliness must be the basis of education. Not in the sense as if we are to sermonize, but rather in the sense that it forms a basis for real knowledge and genuine culture. Says Dr. H. Bavinck, "Waarachtige godsvrucht (moet) A.C.B.) organisch met degelijke kennis en echte beschaving verbonden. Zoo vormen wij menschen Gods; tot alle goed werk volmaaktelyk toegerust." (4).

Inasmuch then as the new education fails to answer the purpose of real education, it fails to educate. Christian education ought to in some degree measure up to the real purpose of education. Christian education takes into consideration the whole of man and takes note of every sphere of life. In this sense the Christian alone is able and ought to give a wholesome education.

With this established we can at once take up our subject for consideration. We shall endeavor to develop our line of thought according to the following outline: first, the definition of the term discipline. Under this caption we will consider; a general definition; the notion of new education as propagated by John Dewey and others; the Christian conception. In the second place, we consider the implication of the reformed conception as basic to the truths of good, evil, moral concept, and

(1) *This New Education*, p. 58.

(2) *This New Education*, p. 71.

(3) *Paedagogische Beginselen*, p. 30.

(4) *Paedagogische Beginselen*, p. 38.

the doctrine of the covenant. Finally, we will discuss the general characteristics of Christian Discipline.

Before defining the term 'Discipline' we take note of the fact that our subject reads 'Christian Discipline.' It is obvious therefore that there is a discipline that is not Christian or if you will Anti-Christian. This, indeed, is a very important factor worthy of our consideration. I am certain that there is no one in our midst that would challenge this fact. It is the same truth as in the matter of education. All that which is not Christian is of necessity anti-Christian. We prate about public education being neutral in character. However we are all conscious of the fact that in reality there is no such thing as neutral education. Hence, we conclude that there is no such thing as discipline based upon a neutral standpoint. All this talk that the public school may have a pretty sound conception of discipline is philosophical humbug. I will endeavor to prove my contention. Besides, all this clamoring in new education for character training is a statement with little content. Modern education has no character training which in the final analysis is worthy of the dignity of its implications.

In defining the term discipline we may state in general that by it we mean the "guidance we give to the child of his desires." (5) There is nothing specifically Christian about this definition, but it will suffice for the present. It is evident that the child's appetites, aspirations, volitions, and will are the object of discipline. These characteristics are to be trained that the child will be able to conduct himself as is becoming him. Even tho' pedagogy has to consider the power of the will, it has no definite or concrete formulations based upon research which will help much in developing potent rules. Pedagogy in general lives in abstraction. "... school discipline, like other phases of social control can never be reduced to an exact science." (6) However, the situation is not entirely hopeless. Christian pedagogy has some fundamental rules which are basic to discipline.

Before entering upon a discussion of Christian discipline in distinction from the other, we will touch upon the modern notion prevalent. We purpose this to show more clearly that Christian discipline alone is discipline and all other notions of it are a mis-nomer.

The entire notion of discipline, by advocates of the new education, has been that it should be "free." This means that there should be no coercion or but little. "A child", says Dr. H. Horne, "should not ordinarily be made to do what he should do, then the teacher or parent should so handle the situation or move his impulses that he will come to want to do what he should do." (7). There is nothing strange about this

idea from the point of view of the human race without God. It is but natural that this should be agitated. It is following the impulses and desires of licentiousness. To follow the dictates of one's caprices without any restraint is entirely in harmony with naturalistic philosophy. This theory of free discipline is advocated in nearly all Teacher Training Colleges. Dr. John Dewey is the exponent of this notion of discipline. Dewey's philosophy is practically worshipped. He is the prophet for new education. He in turn pays homage and adoration to Rousseau. Is it not Dr. Dewey who agitates Rousseau's godless notion to discipline? Dr. John Dewey, the leading figure of the new education, begins his "Schools of Tomorrow" New York, 1915, with quotations from the Emile, and says that Rousseau "sounded the keynote of all modern effort for educational progress." In one of his less impassioned passages Rousseau writes: "The spirit of these rules is to grant to children more real liberty and less domination, to leave them more to do on their own account, and to exact less from others." It is just this naturalistic philosophy which is causing our schools and our educational institutions in general to develop into breeding places of crime and immorality and what not. Take the word of God or if you will religion out of education and the inevitable consequence is a distorted conception of Society, Church, and State. The youth of the nation must go rampant when education and discipline find its bases in naturalistic philosophy. Now, say not that at present there seems to be a general tendency to return to the older and more conservative notions of discipline. Facts are that this not the case, but should this be the case you cannot expect the world to turn Christian and adopt our notions or ideals. Dewey's conception of discipline is putting things topsy turvy. He has subverted the entire notion of discipline. He has given us a notion which must inevitably lead to indifference, licentiousness, and disrespect for law and order. Dr. H. Horne states specifically in his "This New Education" that our present day crime wave certainly finds its stimulation in this new fangled notion of discipline. He says moreover that, "Free discipline is admirable to the extent that it works. It is usually, however, a goal to be reached rather than a starting point. Children pass from discipline to freedom rather than from freedom to discipline. The latter is the slow, painful way of the race; the former is the shorter and less painful way of education. The goal is the formation of a disposition to do right, which, of course, requires no coercion. But in the process of forming such a disposition most children require some coercion from a gentle, though firm, authority which they respect and obey. 'Never coerce' is not practical nor desirable under circumstances of human life. Authority begins by being external; it is sufficient if it ends, through habit forma-

(5) VanderKooy, T., *Distinctive Features of the Christian School*, p. 64.

(6) Dr. Smith, W. R., *Constructive School Discipline*, p. 36.

(7) *This New Education*, p. 63.

tion and self control, in becoming internal. As Herbart said we pass from Regiering to Zucht, from being governed to self government." (8) We may not agree in detail with this criticism of Dr. Horne; yet he states some astonishing truths which would be advisable to follow.

I personally wonder how many of our Christian School teachers have not imbibed and appropriated this notion of Dr. Dewey and are putting it into practice. Are we positive that some are not identifying it with the Christian conception of Discipline?

The only aim that modern education has in discipline is for mere social results. Modern or if you will New Education is swamped with social stimuli. The only thing necessary to prepare men and women is to make them worthy members of society. Says Dr. John Dewey, "Conduct (or discipline) may be looked upon as expressing the attitudes and dispositions of an individual, as well as realizing social results and maintaining the social fabric." (9). This attitude is the very repudiation of human existence. It is a breaking down or an annihilation of that which is most sacred to man. New discipline fails to answer its purpose, because it refuses to consider that after all man is not only a moral and social being but also a religious-spiritual being. The chaotic state of discipline in public education is indicative of, or rather should be an admission of, it being thoroughly un-Christian and permit me to say semi-pagan.

Discipline, if it should answer its purpose should consider the whole of man. The child's character should be so trained that he "may be perfect, thoroughly furnished unto all good works." If discipline is discipline at all it should respond to this Divine mandate. In this respect discipline may be taken to be synonymous with character training. In so far as discipline fails in this, it is not worthy of the name discipline. Discipline from a Christian point of view is, at least it should be, discipline indeed.

Discipline has its negative and positive aspects. Its negative aspect consists herein that "specific corrections, rebukes, and punishments will . . . be inevitable under the most favorable conceived circumstances." (10). Besides, "the other consideration with reference to negative discipline is that all rebukes and punishments should be used with a specific educative purpose. (11). Education is discipline too. You cannot conceive of discipline and at the same time know that it is educative in purpose. On the other hand, "Constructive (or positive) discipline consists in the effective use of classroom management, study periods, interim and leisure time, and extra-curricular activities for inculcating wholesome ideals and cultivating desirable habits" However, "character

development is more important. But character is beyond intelligence; it is intelligence applied to the useful work of the world." (12). This we would amplify by saying that character training consists in not only cultivating the intelligence but also the moral and spiritual aspect of the child.

In considering discipline from a positive Christian point of view we must know the character of the will of the child.

We realize that we are confronted in our analysis by the problem of good and evil. Personally of course I do not advocate a dualistic conception of good. The concept of relative good is in my humble conception 'a contradictio interminis'. I would rather maintain and advocate the idea of good in the absolute sense. Considering God as the sole criterion, He alone is good. Hence, everything in life which does not answer to this standard of good is to be shunned. In this light alone would I maintain the concepts of the aesthetic and the truth. Relative truth is an untruth. Relative beauty is sheer subjectivism. Bravery, heroism, and honesty are worthy traits which should be cultivated. But cuteness, cleverness, and bravery are not to be glorified when they are considered to be the result of "getting away with things." This is the Nietzschean notion. He maintains that these characteristics are to be encouraged at the expense of truthfulness, honesty and nobility of character. Once more the good should always be in harmony with God.

In respect to evil from the Reformed point of view, we should consider it as sin, missing the mark, that which is not answering the criterion of good. We are born in sin and iniquity. This is a stated truth which among Reformed believers is not even debatable. But evil is rebellion against God and such we are by nature incapable of doing any good. Hence, the Reformed believer maintains and upholds the doctrines of Total Depravity. To claim that there is still much good left in man is virtually a denial of this basic doctrine of Depravity. These concepts or if you will doctrines of Reformed thinking are basic to a wholesome Christian pedagogy.

This of course is not and cannot be the bases for a pedagogy suitable for modern public instruction. Here again Rousseau's theory comes to the foreground. Environment is responsible for the wickedness of human nature. Says Dr. H. Horne, "No man is born with a bad character; he acquires it." (13). It is altogether reasonable that modern education fails to see the true problems of discipline. I admit readily and unhesitatingly that environment does play an important part in the character training of a child. Yet, I fail to see that when a Christian school teacher (with emphasis on the words Christian and teacher) does all that which is in his or her power to cause the child to go into the right direction,

(8) *This New Education*, p. 89.

(9) *Moral Principles in Education*, p. 47.

(10) Smith, Dr. W. R., *Constructive School Discipline*, p. 42.

(11) Smith, Dr. W. R., *Constructive School Discipline*, p. 43.

(12) Smith, Dr. W. R., *Constructive School Discipline*, p. 44.

(13) *This New Education*, p. 178.

that he or she should be held responsible when a child of the covenant desires to walk in the opposite direction. This to my mind would be a denial of the doctrines of election and reprobation.

The cause of a bad character in the sphere of modern or new education is to be sought in the fact that there is an ignorance toward the right direction. It is the old, old story that 'knowledge is virtue.' As far as I am concerned this is sheer nonsense. It is true that education from a christian point of view ought to make the believer more virtuous. But it does not always do it. The moment some education has been attained the christian believer most generally begins to boast. Instead of giving God the glory we are still sufficiently sinful to be arrogant. There no doubt are exceptions. "Ignorance," says Dr. H. Horne, "sheer ignorance of the right is a sure cause of a bad character; . . . in the sense of knowing no better and so acting, stumbling in the dark." (14). Evil in the Scriptural sense of the term is no ignorance; it is rebellion. Romans 1:20 leaves no room for such a notion. There is no excuse in ignorance for anyone.

From the point of view of modern education the moral concept is not basic to religion. A child can be trained morally through social activities and studies is the boastful claim. Again this is a basic concept of discipline which misses the mark. There is no moral concept possible, from a christian point of view and I would venture to say even from a philosophical and logical point of view, without religion. Leave God and religion out of moral considerations and you have a shame morality which is closely akin to immorality. A guarantee for a wholesome, clean moral training can alone be cultivated through and based upon religion and spiritual life.

We are fully aware of the fact that spiritual life is wholly dependent and contingent upon the implanting of the new life by the Testimonium Spiritus Sancti. The covenant youth too are subject to the implanting of this new life. You cannot expect a sense of moral stability without regeneration. We have no direct reference now to the possibility of knowing in general something about the right and wrong as guided by the conscience. But even then natural man sees even that warning of the conscience. Our implication, however, is this, there is no such a possibility of moral control without spiritual life, for even then it is a struggle. Does not Paul say in Romans 8:19, 20, "For the good that I would I do not: but the evil which I would not, that I do. Now if I do that I would not, it is no more I that do it, but sin dwelleth in me." Facts are that the regenerated soul has a struggle throughout life. If this is the case with christian people, what can we expect of those that do not only do the good, but do not by the very nature of the case desire to do the good.

The covenant youth unless they are regenerated belong to the same category as those who 'do not desire to do the good.' How shall we as Christian Teachers and Principals conceive of the covenant youth which are intrusted to our care? Shall we suppose them to be regenerated and act in harmony as such? Shall we suppose them all to be unregenerated and consider them as not being different from the children instructed in the public school? Neither of the two concepts are really acceptable. Personally, I have strong tendencies toward holding the first. And yet this is not to my personal satisfaction. I would rather advocate this attitude that I have before me boys and girls which are considered to be in the covenant, but all of which are not regenerated nor ever will be. I realize it is not for me to determine which are regenerated and which are going to be such and which are not. I am no searcher of hearts (I speak with all reverence). But it is a fact, it is a reality the truth of which is not even debatable. I will endeavour to lead the covenant youth along those lines and will constantly hold before them that in all their walk they should consider their covenant responsibility.

The prerequisites of a christian school teacher disciplining the child are both negative and positive. At times you have still School Boards going to two extremes which must be avoided in the selection of the teacher. You have those that stress the intellectual side at the expense of the spiritual, considering the spiritual of some importance although very little. On the other hand, you have those that consider a teacher only well qualified then when he or she is known to be a pious being who is always conscious of God's presence, but then at the expense of the intellectual ability which is considered as inferior. Those two extremes must be avoided for by themselves they do not make for a christian school teacher.

The christian school teacher should be one who always lives in the conscious presence of the Eternal Source of grace and love. If this contact is missing, the party involved will fail utterly in his task. I cannot give positively christian education if I myself have no contact with the Fountain of Life. Secondly, the Christian school teacher should be one who has received the best intellectual and cultural training. This is a Divine prerogative. In everything which I do I must serve and glorify Him. But how shall I do such if intellectually and culturally I am unable to cope with the general revelation of God. We insist upon the highest type of intelligence as basic for a christian school teacher that he or she may be fully equipped to foster the most noble and highest ideals also from an intellectual point of view, but then sanctified. Thirdly, a Christian school teacher should be consecrated and devoted to the calling to which he is called. One, who finds it a source of inspiration every day again to be privileged to instruct the youth and to mold their minds and caprices so that they will lead the youngsters to the

(14) *This New Education*, p. 179.

Fountain of Life. The "brook never runs dry" in the life of a Christian school teacher. If it does, it is because the party involved is no Christian school teacher, but one who has a job. A Christian school teacher is one who is thrilled at the very thought of training characters in becoming perfect men and women in God. The person who makes Christian education a stepping stone for some other vocation, should be eliminated from the profession. For such a being is not consecrated and devoted to the cause of Christian education, and therefore is not worthy of the name of Christian School Teacher.

The Christian school teacher with such prerequisites is to instruct and discipline the child. Hence the child should be conceived of as not being in an atmosphere of his own choice. The child bears the sign and seal of the covenant and as such bears the insignia of the King of Kings. The teacher who is so consecrated to his cause will find himself confronted with a complex of mysteries. He can but plant and water but God must give the increase. This planting and watering implies not only the giving of instruction, correction, exhortation, threat, punishment and the rod, but also character training. With the knowledge of psychology and pedagogy, we are at least able to formulate some fundamental measures in discipline which are distinctively christian and some of which are not.

As a christian teacher is a praying being, prayer is a definite source of strength. The teacher will approach the Throne of Grace with his boys and girls and when he is alone in their behalf. Love is the fundamental character of christian discipline. Love not in the sense of natural affection, or likeness of character, but love which far surpasses the understanding of the teacher in the Public School. A love for the child because he is a covenant youth destined for eternity. This will cause the teacher of the Christian School to do things for the child which must have a wholesome effect.

The teacher must by all means be natural, and this I take it, is an emanation of christian love. Honesty in character is needed. To assume the attitude of arrogance or superiority based upon authority is detrimental. 'Be yourself', this demands and commands respect.

Besides, cheerfulness is necessary to a pleasant christian environment. It is not genuine christianity to clothe oneself with a sense of continual unpleasantness, severity, or unwholesome piety. Love implies cheerfulness.

There is also needed a firm kindness. A christian teacher should never go into extremes, but should hold his equilibrium in case of firmness and kindness. No teacher should be always talking. Less talk and more action demands respect not only, but will aid one to succeed in carrying out his task. There should be no more subjection than highly necessary. A child is not a slave who has to listen to the whims and fancies of a teacher.

A child is an image bearer of God, and should be held as such.

Besides, a teacher should always be prepared with his task, otherwise he will be the cause of his own discipline problems.

I do not maintain to have exhausted the basic concepts of discipline and especially christian discipline.

In resumé we may be brief. Modern education is based upon naturalistic philosophy. It fails to answer its purpose because it does not consider the whole human being. As a consequence its notions of discipline are insufficient and inadequate. Christian education alone ought to give real education, because it considers the whole human being, and it impels genuine scholarship. Christian discipline alone will solve the problem in character training since it requires christian devoted and consecrated teachers. The basic concepts of Christian Discipline is prayer and love.

I have said.

I thank you.

A. C. Boerkoel.

CHRIST'S GUIDANCE

Jesus, still lead on,
Till our rest be won;
And although the way be cheerless,
We will follow, calm and fearless:
Guide us by Thy hand
To our Fatherland.

If the way be drear,
If the foe be near,
Let not faithless fears o'ertake us,
Let not faith and hope forsake us;
For through many a foe,
To our home we go.

When we seek relief
From a long-felt grief,
When temptations come alluring,
Make us patient and enduring;
Show us that bright shore
Where we weep no more.

Jesus, still leads on,
Till our rest be won;
Heavenly Leader, still direct us,
Still support, console, protect us,
Till we safely stand
In our Fatherland.

Zinzendorf.

Ingezonden

(We plaatsen *bij uitzondering* twee stukken in dit nummer, die voor "Ingezonden" veel te lang zijn. We herinneren nogmaals aan den regel, dat ingezonden stukken niet langer mogen zijn dan duizend woorden. Red.)

DE DOLEANTIE MENSCHENWERK EN DE SCHEIDING GODS WERK?

Hooggeachte Redactie:

Indertijd hebben wij den honderdjarigen gedenkdag van de "Scheiding," in 1834 plaats gehad, van harte medegevierd, en Gode gedankt, met onze medebroeders en zusters in den geloove, voor Zijne genade ook toen Zijn Kerk, Zijn volk, bewezen, en voor de gunst waarmede Hij ook toen "ons" heeft willen gadeslaan.

In onderscheidene Nederlandsche bladen, van verschillende richting, lazen wij voorts met ware belangstelling wat over de Scheiding van 1834 werd te berde gebracht en ten beste gegeven; zoo goed als wij met instemming en genot de zoo vloeiend uitgesproken historische rede van Ds. H. Hoeksema, ten Veldtage van twee jaren geleden, hebben aangehoord.

Ofschoon geen "zoon der scheiding", maar "kind der doleantie",—aan welke laatste beweging wij lokaal actief er in vurigheid des geestes mochten medewerken, als jongeling van christelijken huize, van gereformeerde opvoeding en kweeking, onderwezen door de bladen en geschriften van wijlen Dr. A. Kuiper, en veel verkeerend in de kringen der Christelijke Gereformeerde Kerk, ja zelfs zeer nauw verbonden geworden later met een "afgescheiden" familie—hebben wij ons steeds gewacht voor engheid van begripsopvatting, voor bekrompenheid in waardeerende kennisneming van elkaars denkbeelden en stellingen, al "profeteerden" wij *onze* idee-en en beschouwingen, die wij ons eigen gemaakt hadden; waarbij wel zeker wij niet *steeds*, als jongmensch, weloverwogen waarheden hebben geponeerd en onze gehechtheid aan de waarheid, en onze liefde voor onze leiders, niet altoos met kalme wijsheid aan den dag hebben gelegd.

Maar we ondervonden ook, dat aan de andere zijde, waar men zooveel meer ervaring had opgedaan van gezuiverd kerkelijk leven, naar Schriftleering, en op het voetspoor der Gereformeerde vaders, medevoeling was voor *onzen* strijd, erkenning van ons nieuw pogen tot terugkeer, christelijke sympathie en helpende broederliefde.

Zoodat de Vereeniging der Kerken, die van de "separatie" en die van de doleantie, ons een zaak van groote vreugde was, en reden gaf tot oprechten dank aan den trouwen Verbondsgod.

Ook waren wij er eenigszins "trotsch" op in meer dan één Gemeente als ambtsdrager te hebben mogen medewerken aan de plaatselijke ineensmelting van kerken, die

op een en derzelfden wortel stoelden, van dezelfde kerkformatie en dezelfde belijdenis waren.

We hebben ook dit jaar, onder de lektuur van wat een gouden kerkjubileum aan het licht en in het publiek gaf bracht, menigmaal dien "goeden ouden tijd" ons levendig herinnerd, en als het ware opnieuw doorleefd; en in de herdenking ervan, na een halve eeuw van "ontwikkeling", veel ervan overgeleefd en overleefd. En—hoe kon het anders—vergelijkingen gemaakt met toen en nu, met 1834 en 1886, met 1924 en 1934-36!

Tot dusver werd in onzen Standard Bearer geen gewag, geen bepaalde melding gemaakt, niet speciaal herinnerd aan de "Reformatie van 1886" in Nederland, hoezeer ook naast de "Scheiding" de Doleantie het hare heeft gedaan voor de opleving der waarheid die naar de godzaligheid is, wat men daar dan ook, meer of minder juist en echt, wenscht onder te verstaan.

Ook voor de ontwikkeling van de Christelijke Gereformeerde Kerk hier te lande (inclusief de Protestantsche Gereformeerde Kerken) is dat zal gereedelijk worden toegestemd, de Doleantie en wat daaruit werd geboren of daarmede samenhang, niet zonder betekenis geweest.

Overzijs daarop nader de aandacht te vestigen zou niet passen nu. Maar misschien komt er nog wel iets van dien aard vroeg of laat in onzen Standard Bearer. In elk geval hopen wij daarop.

En geduld willen wij zeer gaarne oefenen; wetende hoezeer de redactie van onzen Banierdrager met arbeid van velerlei aard is bezet.

Ons schrijven nu bedoelt dan ook geenszins druk uit te oefenen op onze leiders en kerkhistorici, of hen in eenig opzicht van verzuim te beschuldigen.

Het doel van deze regelen is een ander; hoewel wat in gelijke richting gaande met eerder genoemden wensch.

Zie, hooggeachte redactie, wij zijn ook lezers van De Wekker, het officieel orgaan van de Chr. Geref. Kerk in Nederland die in 1892 ontstond of ook bleef voortbestaan, al naar men het nemen wil of noemen, aan deze of aan gene zijde van het gedenkwaaardige jaar der vereeniging van de in den wortel één zijnde Christelijke (Afgescheiden) Gereformeerde Kerk en de Nederlandsche Gereformeerde (Doleerende) Kerk of Kerken.

In dat orgaan nu werd onder het kopje: "Voor Vijftig Jaren, heel wat opgedischt over de Doleantie, haar ontstaan en geschiedenis; over *dien* "wederkeer" tot de Kerk der Vaders, tot de aloude belijdenis en de kerkinrichting van Dordt in 1618-19; al hetwelk een bepaalde smaak en een bijzondere reuk had verkregen door de eigenaardige wijze van voorbereiding dier geestesspijs.

En deze geheel aparte kerkelijke letterspijze en lektuur, moest dienen om den niet-genoodigden of weigerachtigen ter gouden bruiloftsdish van de "Doleerenden" zich genoegd te doen gevoelen over de eigenbereide van roggemik en gruttepap die "d.B." hun aanbood als waar separatief versterkingsvoedsel.

De schrijvers in *De Wekker*, die pretendeeren dat hun kerkgenootschap of kerkorganisatie de ware voortzetting is van het werk van "den godzaligen" Ds. H. de Cock, en, ja de voornaamste der "vaderen" van de Scheiding: de eenige echte vrucht van het pionierswerk der vroegere christelijk gereformeerde of afgescheiden kerk; die beweren dat de Chr. Geref. Kerk van 1869 zich in 1892 overgeleverd heeft en verkocht in de handen van de kringen van *De Heraut* en aan de "mannen van Amsterdam," die weleer de Scheiding als separatisme brandmerkten en als minder doordacht essayeerden; hebben, gelijk U bekend is, niet nagelaten ook hunnerzijds en in 1934, en, zooals wij boven opmerkten reeds, laatsleden voorjaar, een beschouwing te geven, een oordeel aan te bieden, een voorstelling van en een kritiek over op wat een eeuw terug, en wat de helft van een eeuw geleden, op kerkelijk gebied in Nederland is geschied.

En vooral dit voorjaar deed men in *De Wekker* zijn best door de artikelenreeks van "VOOR VIJFTIG JAREN"; legde men er allen nadruk op; dat heel de opzet van de Doleantie, vooral door hetgeen in de Nieuwe Kerk te Amsterdam in het begin van 1886 was geschied; en door de aan de Afscheiding zoo vreemde (?) idee van "het afwerpen van het Synodale juk"; en voorts door het beroep dat de doleerende kerken deden op het *bezit* van de kerkelijke goederen van de Nederlandsche Hervormde Kerk . . . hoezeer de daad der geschorsten en het vervolg van hun optreden de blijken hebben gegeven van NIET DAN MENSCHENWERK te zijn geweest; terwijl de Vaders der Scheiding, blijkens hunnen acten en acties, en met "het zalig uiteinde" van hun leven van vervolging en verdrukking hier op aarde, "kennelijk door God zijn geleid geworden," en zij *des Heeren werk* hebben verricht.

Tegen deze, onzes inziens misleidende en valsche, voorstelling van zaken, ofschoon wel begrijpelijk van de zijde der palstaanders, die ondanks veel gewichtiger dingen in Gods Koninkrijk, dingen die dringender moesten zijn en tot samenwerking en hereeniging drijven, gaarne Christelijk Gereformeerd willen blijven heeten, verzette zich ons verstand en gevoel van billijkheid en recht.

Wij gelooven, dat, al was de "reformatie" van 1886 en 1887 anders van geboorte, verschillend van gedaante, onderscheiden van plaats en van oorsprong, begin en ontwikkeling, voorkomend in een anderen tijd, van later datum, gesitueerd onder andere omstandigheden, dan wat ons bekend is van de mannen die de "Afscheiding en Wederkeering" in 1834 begonnen; nochtans aan de Chr. Geref. Kerk in Nederland, die te Apeldoorn haar geestelijke oliebron en theologische vuurhaard heeft, alle recht ontbreekt om zoo exclusivistisch en eigengerechtigd het hoogste ijk en goudmerk van Gods verlossend en vrijmakend hervormingswerk voor de Scheiding alléén op te eischen of zich toe te eigenen.

Om de historie boeken van Verhage en Rullman over

de Chr. Geref. Kerk en de Scheiding niet nader te noemen, en de studie van Dr. Van der Does, met vroeger geschrift van Ds. A. M. Diermanse ook, terzijde te laten nu, wenschen we voornamelijk thans maar even aan te stippen, dat b. v. Dr. G. Keizer in zijn herinneringen- en gedenkboek van de Scheiding, zich wel gewacht heeft om, en hij ook een zoon der Scheiding zijnde, zoo'n ongemotiveerd oordeel over het optreden van Vijf predikanten en Zeventig ouderlingen te Amsterdam uit te spreken gelijk de leiders te Apeldoorn dat deden; en heeft genoemde Doctor en vermaarde "kroniekschrijver" zich niet schuldig gemaakt met tegenover het werk van 1886 een verwaten en hoogmoedig "des Heeren tempel, des Heeren tempel, des Heeren tempel zijn wij," kinderen en kleinkinderen of achterneven van de Vaderen der Scheiding!

Nu was, zooals wij opmerkten, *De Wekker* zoo vriendelijk (?) om de Scheiding als het genadewerk van God aan te merken, dus als goed en zeer te prijzen, als volmaakt en zonder vlek of rimpel te keuren; en de reformatie van 1886 aan de duiden als louter het werk van menschen, dus naar het redebeleid van *De Wekker*, naar de strekking van zijn betoog en het verband zijner beschouwing, als ijdel en zondig, afkeurenswaardig en te verwerpen.

Want al is het zoo helder als de dag, dat ook in 1834 MENSCHEN, niet alleen zwakke en "gebrekvolle" menschen, maar zelfs "ongereformeerde" en "onbekeerde" leeraars zich van het "Hervormde kerkbestuur" hebben afgescheiden (precies wat de Doleerenden deden in 1886), de schrijvers in *De Wekker*, de leiders der tegenwoordige Christelijke Gereformeerde Kerk in Nederland (die onlangs een afgezant zonden naar Grand Rapids om aan te dringen op nauwer zusterband tusschen beide kerkengroepen, die—wat richting aangaat—slechts den naam met elkander gemeen hebben) gelieven de Vaders Scheiding op gelijken voet te stellen met de Apostelen van den grooten Pinksterdag, zoo niet op nog hooger gestoelte der eere en der onfeilbaarheid.

Voor Dr. A. Kuyper Sr. en zijn medegenooten in 1886 en 1887 moest dan het woord van Gamaliel, in Handelingen 5:38b te vinden, toegepast worden.

Was het geen bewijs van louter menschenwerk, en *niet* van God, als, zooals *De Wekker* aantekent, "om de weinige doleerende gemeenten te vermeerderen een plan werd opgemaakt te Amsterdam tot uitbreiding der doleerende gemeenten, dat een meesterstuk van propaganda was, en dat van ECHT MENSCHENWERK getuigt."

"Men begon met een revolutionaire daad," schrijft *De Wekker* van de Amsterdammers (Wanneer *De Wekker* goed kennis genomen had van de opmerkingen en beschouwingen tijdens het eeuwfeest van de Scheiding door Gereformeerde broederen in de Hervormde Kerk ten beste gegeven over de Scheiding had het blad zeker deze uitdrukking niet gebezigd, gelooven wij).

De beroeping van kandidaat Houtzagers te Kootwijk, waarvoor alles te voren was klaar gemaakt om tot een kerkelijk conflict te komen. Zoo werd Kootwijk de eerste gemeente der doleantie. Niet om de Gereformeerde leer te handhaven gelijk te Ulrum, maar om een kandidaat der Vrije Universiteit in de Hervormde Kerk te brengen, naar het plan van Amsterdam. Was dat een meesterstuk of een geloofsstuk? vraagt dan De Wekker aan zijn lezers en lezeressen, menschenwerk of Gods werk?

"Welk een verschil toch," zoo gaat het blad verder voort: Welk een verschil tusschen 1836 en 1886, tusschen Ulrum en Amsterdam?

In 1836 Gods verdrukke kerk, de afgescheidenen, klein van getal, om een adres aan koning Willem I op te stellen! Een noodkreet uit de diepte!

In 1886 een congres te Amsterdam van 1500 personen om de doleantie mogelijk te maken, naar een vooropgezet plan!

In 1836 een overblijfsel naar de verkiezing der genade, een handje vol eenvoudigen die tot God en den koning riepen om recht!

In 1886 de grooten en geleerden, de mannen van Gereformeerd kerkrecht, die tot de Hervormde Kerk riepen om het Synodale juk af te schudden!

Het geroep der verdrukten in 1836 werd met teleurstelling beantwoord!

Het congres van 1886 deed de doleerende kerken zeer vermenigvuldigen!

En zoo en meer van dien aard zouden wij uit De Wekker kunnen aanhalen om grond aan te geven voor onzen indruk, dat het De Wekker er om te doen is geweest, niet om de geschiedenis te doen spreken, maar om die opzettelijk te vervalschen en zijn lezers te misleiden, beide wat de oorsprong van de Scheiding en zijn aanvankelijk begin aangat, als wat de ware historie en de ontwikkeling der doleerende kerken is geweest; om voor hare lezers toch goed duidelijk (?) te maken, hoezeer de gunste Gods vergezeld ging met de daad van de Cock en Scholte in 1834, en het succes van de Amsterdammers de blijken geeft van louter menschenbedenksel te zijn, en dies verwerpelijk en van God niet gekend.

Het zou ons niet moeilijk vallen om uit de geschiedboeken der Scheiding en van doleantie, om uit de vele beschrijvingen en beschouwingen die voor en na door allerlei leeraars en schrijvers, van diverse richting en belijdenis, zijn gegeven, rijen van aanhalingen, gezegden en uitspraken weder te geven, om te bewijzen dat ook de Scheiding in elk opzicht "menschenwerk" is geweest, de kenmerken vertoonde van in het leven te zijn geroepen door zondige menschen, met gebreken van kennis en karakter, die ernstige fouten begingen, en vaak onderling allerm minst blijken van broederliefde gaven te zien.

Ds. A. M. Diermanse schreef eens ter verdediging van de Scheiding aan het adres van Ds. T. Stegter: "De

Scheiding van 1834 was niet doordacht genoeg, is geschied met te weinig kerkrechtelijk inzicht. Het is mogelijk. Tot zulk een oordeel is misschien wel eens aanleiding gegeven Doch daarna hebben wij de Doleantie gehad van 1886 (later meer ten volle tot het standpunt der Afscheiding gekomen)! Wat was toch de Afscheiding? Terugkeer tot de leer, tot den dienst, de tucht en de kerkinrichting der Gereformeerde Kerk; dus tot hetgeen het ondescheidend wezen en kenmerk der Gereformeerde Kerk uitmaakt; terugkeer wezenlijk tot de aloude Gereformeerde Kerk van Nederland. . . .

"Zeker", zegt Ds. A. M. Diermanse, zelf een kleinzoon der Scheiding en zoon van een trouw en veel geacht Dienaar des Woords uit de Scheiding voortgekomen, "de Afgescheidenen noemden de Hervormde Kerk "de valsche kerk". Zeker, dit lichaam, zoover het één is met de besturen en met den geest der besturen, is de valsche kerk te noemen. Verder zouden zeker de Afgescheidenen het niet hebben willen volhouden." Is deze uitspraak nu zoover van "de doleantie beschouwing der Hervormde Kerk" af en van de zoo door de Wekker mannen gewraakte "afwerping van het Synodale juk"? En wat de vaders der Scheiding betreft, bepaaldelijk Ds. de Cock, daarvan zegt de meergenoemde Ds. A. M. Diermanse: "Ds. de Cock is zelfs eerst later bekeerd, en tot kennis der Gereformeerde beginselen gekomen."

Dr. H. Bavinck schreef in 1910 o.m. . . . "de vaders der Scheiding, de Cock van Velsen, Scholte, Brummelkamp, die onderling zoo sterk mogelijk afweken en dikwerf verdeeld waren."

Door Synode van Amsterdam van 1849 der Christelijke Afgescheidene Gemeenten werd Ds. H. P. Scholte schuldig verklaard aan laster jegens Ds. van Velsen, en aan scheurmakerij.

"Het scheen alsof er enkel twist en tweedracht onder de broeders Afgescheidenen heerschte." En dan godzalige mannen en vrome vaders, die "kennelijk Gods werk" hebben verricht, en die "het overblijfsel naar de verkiezing der genade" uitmaakten, naar De Wekker stoutmoedig doch zonder grond beweert en zijn lezers verzekert?

Neen, dan hadden de Gemeenten onder het kruis en de aanhangers van Ds. Ledeboer daartegenover zeker wel recht en gelijk, als zij geloofden principieel veel beter en oorspronkelijker Afgescheidenen te zijn dan de Christelijke Afgescheidene Gereformeerde kerk" die koning Willem I erkende als het hoofd der kerk".

Terecht schreef de later tot Dr. gepromoveerde Ds. J. C. Rullmann, de bekende geschiedschrijver die het leven en den strijd van de Afgescheidene en der Doleerende kerken in de 19de eeuw schetste en schilderde, in een van zijn werken: "Een donkere bladzijde in de geschiedenis der Afscheiding zijn de inwendige verdeeldheden, die na 1836 onder de broeders ontstonden.

De Cock en Scholte stonden tegenover elkaar ter zake van de praktijk der kinderdoop.

Ter Synode van Utrecht in 1837 werd de oneenigheid nog grooter door de invoering van een nieuwe kerkenordening."

De Amsterdamsche twist, in persoonlijke twist tusschen Scholte en Van Velzen, is ook een staaltje van de *menschenlijke* werkingen en dingen die onder de Afgescheidenen de overhand kregen, meenen wij ondergeteekende! En in 1840 heeft de Synode van Amsterdam, bij monde van Ds. de Cock, zijn medevader der Scheiding, die "Gods werk" was, volgens het oordeel van De Wekker, in tegenoverstelling van de doleantie die "menschenwerk" was, Ds. Scholte geschorst.

Terwijl de Synode in 1843 te Amsterdam gehouden in de kerkelijke kronieken als de "Roverssynode" staat aangeeteekend!

De Afgescheidenen waren toen in twee partijen verdeeld, in die van Ds. van Velsen en die van Ds. Brummelkamp. Scheuring was er overal, en wantrouwen, met onverhoord en lichtvaardig veroordeelen van personen. "Ook op de aanvraag om vrijheid van godsdienstoefening en kerkbestaan aan de Nederlandsche regeering, heeft geen zegen gerust, en is oorzaak geweest van veel ellende", zegt Ds. Rullmann.

Terwijl ook de scheuringen in 1840 en 1843 moeten genoemd worden, die het optreden te zien gaven van de Gereformeerde Gemeenten onder het kruis, die de Afgescheidene Gemeenten beschuldigden van het goede pad, van haar oorspronkelijk standpunt, te zijn afgegleeden.

Zoo kan meer worden aangehaald om het bewijs te leveren, dat het "werk Gods" door "het overblijfsel naar de verkiezing der genade," toch wel zeer sterk alle verschijnselen vertoonde van "menschenwerk" te zijn geweest, niet zonder groot gebrek en fouten en zonden en boosheid. Hoe men dan in De Wekker nog captie kan maken op de betere organisatie, neen dat niet slechts, maar op het organiseren der Doleerenden en van de Amsterdammers; op hun beter doorzicht, en grooter eenheid, en sneller ontwikkeling, is ons een raadsel, zullen wij maar zeggen.

Maar wij willen zóó niet doorgaan.

Het was ons niet te doen om in kerkgeschiedenis les te geven, noch een pleidooi voor het werk Gods, in de Doleantie uitkomend, te voeren hier.

Ons doel met dit schrijven is een ander; gelijk wij reeds even boven hebben aangestipt. Wij hebben twee jaren geleden al lezende menigmaal het hoofd geschud over al de lofprijzing aan de nazaten der Afgescheidenen geschonken van velerlei zijde, nadat honderd jaren waren weggevloden sedert de Vaders der Scheiding als opvoormakers en muitelingen, als koning- en wetverachters, als misdadigers en boeven werden beschouwd, en ook als zoodanig door Overheid en volk werden behandeld.

En na een eeuw nu worden deze "dwarsdrijvers" en verzettelingen, zelfs van hoogen zetel af en van officieele zijde, geprezen, en had zelfs een vrijzinnig-democratisch om reeds half tot Rome bekeerde Minister der Kroon in Nederland niet dan lof voor de "fijnen", voor het werk der vroegere gehate afgescheidenen en van hun geestelijk nageslacht; "omdat zij hun eigen theologische school hadden onderhouden," en zoo, "uit een oogpunt van Staatskasbezuiniging", zeker ook wel van regeeringswegen waardeering mochten ontvangen.

Ettelijke decoraties aan dezen en genen van de kinderen dier "blikken dominees" geschonken, getuigden daarvan dan ook.

Nu gunden wij gaarne den banketteerenden en feestvierenden nakomelingen der Scheidings vaders en hunnen kinderkens, die tot aanzien kwamen in de wereld, de knikjes en de handdrukjes, de prijsjes en de lintjes die hun ten deel vielen voor daden die ZIJ niet verricht hadden; waarvoor HUN geen lijden en verdrukking ten deel viel; en welk "eerherstel" den reeds lang gestorven en voor Gods troon juichenden martelaars voor Gods Waarheid en de eere Zijner Kerk, niet meer kon verblijden en ook niet meer kon leed doen.

Wij zouden echter gaarne, geachte redakteur, UW oordeel eens willen vernemen over het een en ander wat hij hier naar voren brachten; over de beide kerkelijke bewegingen, naast of "tegenover" elkaar, die ruim 50 jaren na elkaar in de Nederlandsche Hervormde Kerk, in het oude vaderland, werden aanschouwd.

De reden waarom wij dit van U wenschen te vernemen, UW meening begeeren te leeren kennen ten deze, is:

ten eerste, omdat wij van U een herdenking van de Scheiding hebben gehoord en gelezen daarna;

ten tweede, omdat U zelf, naar wij meenen, uit Chr. Geref. kring van Nederland afkomstig zijt;

ten derde, omdat WIJ hier in Amerika, na ingeburgerd te zijn rondgezien te hebben, opgemerkt en vergeleken, onbevangerder dan ginds kunnen oordeelen over veel van wat aan de overzijde plaats greep, bevrijd als we hier "in de verte" zijn van "Oud-Euroop", en nu in een land wonen waar, zooals reeds Goethe in zijn tijd opmerkte, "geen oude kasteelen" zijn; en verlost zijn uit verhoudingen en van omstandigheden, die belemmerend kunnen zijn voor het klare zien en het helder denken van een Gereformeerd belijder.

Zóó is het ten minste schrijver dezes in zekere mate gegaan en in bepaalde opzichten, met het nagaan en overwegen van kerkelijke, maatschappelijke, en staatkundige leeringen en verschijnselen in het Nederland van vroeger jaren en van den tegenwoordigen tijd.

En wij meenen te mogen aannemen, dat U deze onze conditie en positie verstaan kunt; en ook wel met ons deelt wat UW persoon en leven aangaat. Ten vierde, omdat wij bijzondere waarde hechten aan UW oordeel

in deze door ons voor het voetlicht, op onze "planken", gebrachte kwestie.

Schrijven betrekkelijk deze zaak aan De Wekker willen wij niet doen. Dat kwam ons ongewenscht voor na de ondervinding jaren geleden opgedaan, toen wij nog medewerkten aan de opstelling van den Standard Bearer; en wij discussie wenschten met een schrijver-predikant in De Wekker, die ter Predikanten Vergadering eenige stellingen had behandeld ter zake van de "Schriftuurlijkheid van de Gemeene Gratie".

Ondanks Prof. Van der Schuit herhaaldelijk ons verzekerde ons verzoek en verweer dien referent te hebben toegezonden, bleef deze zich in zijn loopgraven verborgen houden en kwam niet te voorschijn.

U gaarne bij voortduring kracht en moed en lijdzaamheid van den Heere toewenshend voor het opheffen van onze Banier in den komenden moeilijken tijd voor de Kerke Gods op aarde (want veel broeit en smeult er ook in 'dit ons zoo goede land', dat onheil spelt voor de Gemeente Gods, naar het zich laat aanzien voor onzen blik).

Teekend hoogachtend uw broeder in J. C.

G. Van Beek.

Kalamazoo, Mich., 25 Juni, 1936.

IN MEMORIAM

Het behaagde den Heere, den 13den Juni, 1936, na eene langdurige krankheid, door den dood tot Zich te nemen onzen geliefden man, vader en grootvader,

CHARLIE AARDEMA,

in den ouderdom van 73 jaren, 10 maanden en 8 dagen.

Naar zijn eigen getuigenis zijn wij overtuigd, dat hij in Jezus ontslapen is. Daarom al is ons verlies groot, behoeven we niet te treuren gelijk degenen, die geen hoop hebben.

Namens de familie,

Mrs. Charlie Aardema - Jansma

Mr. en Mrs. Nonie Aardema

Mr. en Mrs. Nick Aardema

Mr. en Mrs. John Aardema

Mr. en Mrs. Onie Aardema

Mr. en Mrs. Datus Sally

Mr. en Mrs. Simon Aardema

Mr. en Mrs. Charlie Aardema Jr.

Mr. en Mrs. Michael Vos

20 Klein-kinderen.

Doon, Ia.

NOTICE!

From August 1 to 17 send all money matters and correspondence to S. De Vries, 700 Alexander, S.E., Grand Rapids, Michigan.

Ralph Schaafsma, Treasurer.

IN MEMORIAM

God in His infinite wisdom and good-pleasure took from our midst our father, grandfather and great-grandfather,

BAREND OTTEN,

on the 19th day of March, 1936, at the age of 74 years, 10 months and 9 days.

He firmly believed and trusted only in the blood of Him, who is the resurrection and the life. Therefor we believe that he is now in the house of the Father with its many mansions.

The Otten Family,

Mr. and Mrs. John Ver Meer

Mr. Peter Otten

Mr. and Mrs. James Den Besten

Mr. and Mrs. Koop Otten

Mr. and Mrs. Emery Pals

Mr. and Mrs. Ralph Gritters.

26 grandchildren.

Doon, Ia.

IN MEMORIAM

Op den 12den Juli, 1936, ontsliep zacht in haar Heer en Heiland en in volle verzekerdheid der geloofs te Grand Rapids, Mich., in den ouderdom van 78 en bijna 6 maanden

GEERTJE (KNOL) SCHAAFSMA

Geboren BORDUIN.

Hare kinderen en kleinkinderen betreuren haar heengaan, maar worden getroost door de hope der wederziens.

Mr. en Mrs. Sybrant Schaafsma

Mr. en Mrs. Samuel Schaafsma

Mr. en Mrs. Wm. Terpstra

Mr. en Mrs. John Botts

Rev. en Mrs. Gerard Knol

Mr. en Mrs. John Vegt

Mr. en Mrs. Geo. Werkema

en Kleinkinderen.

MINISTERS, ATTENTION!

The Sermon-Committee will call upon you to make and forward sermons to needing churches. We will notify you what type of sermon is needed, when and where it must be sent. Please be ready to help us carry on this work.

CONSISTORIES, ATTENTION!

Consistories needing sermons will please notify the undersigned. Notify us four weeks ahead of time when sermons are needed. Give the type of sermon wanted, Dutch or English, Catechism, Occasion, General, etc. Send all requests to undersigned, Chairman of Committee

Rev. M. Gritters,

105 W. 19th St.,

Holland, Michigan.